Περιοδος 2η,
Νο 136
Σεπτέμβρης 2005
50 σέντ

εργατική δημοκρατία

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Σ' αυτό το φύλλο

Το τραγικό δυστύχημα της Ηλιος και ποιοί ευθύνονται σελ. 4

Καπιταλισμός: ο δολοφονικός τυφώνας σελ. 6-7

Γιατί ανεβαίνουν οι τιμές των καυσίμων σελ 9

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

Οχι στις ιδιοτικοποιήσεις
Οχι απολύσεις και περικοπές
Οχι στ' αρπακτικά της αγοράς

Η ανθρώπινη ζωή πάνω απο τα κέρδη

"ΗΛΙΟΣ"

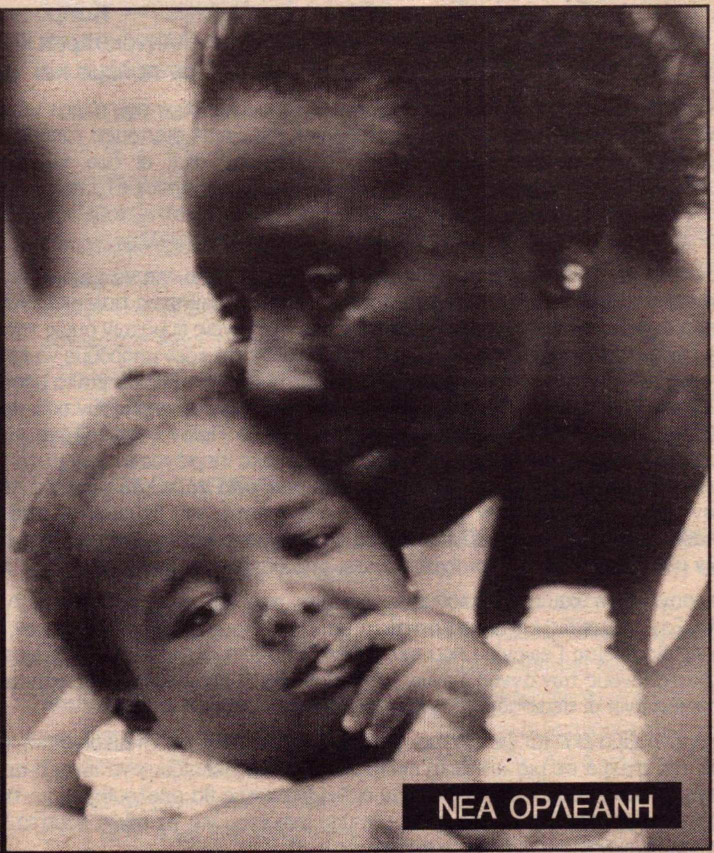

ΝΕΑ ΟΡΛΕΑΝΗ

Σεπτέμβρης 1955: Όταν οι Έλληνες της Πόλης πλήρωσαν τα εγκλήματα του Γρίβα

Οι εφημερίδες και τα κανάλια έκαναν διάφορα αφιερώματα στα "Σεπτεμβριανά" του 1955, το πογκρόμ που εξαπέλυσαν οι τούρκοι ακροδεξιοί στην ελληνική κοινότητα της Ισταμπούλ. Η κυβέρνηση του Μεντερές οργάνωσε αυτές τις συμμορίες που μέσα σε 9 ώρες τη νύχτα από τις 6 μέχρι τις 7 Σεπτέμβρη κατέστρεψαν χιλιάδες σπίτια, μαγαζιά, εκκλησίες, σκόρπισαν το τρόμο.

Ο "Ταχυδρόμος" των Νέων παρουσίασε το βιβλίο που έχει γράψει -στ' αγγλικά- ο καθηγητής Σπύρος Βρυώνης. Οι "Φάκελοι" του Αλ. Παπαχελά στο "Μέγκα" συγκέντρωσαν μαρτυρίες από ανθρώπους που είχαν ζήσει τη φρίκη του πογκρόμ, έλληνες και τούρκους καθώς και ντοκουμέντα της εποχής. Πολλές περιγραφές και λίγη εξήγηση για τα "γιατί" -αυτή είναι η συνισταμένη των αφιερωμάτων. Για παράδειγμα, στο πολυσέλιδο αφιέρωμα του "Ταχυδρόμου" ο καθηγητής Βρυώνης κάνει μόνο μια φευγαλέα αναφορά στις αιτίες που οδήγησαν στο πογκρόμ, λέγοντας "Φαίνεται ότι υπήρξε συγχρονισμός με τις εξελίξεις στο Κυπριακό" αφού η τουρκική κυβέρνηση "άλλαξε αιφνίδια τη στάση της".

Αυτά είναι λιγότερο από τη μισή αλήθεια. Οι ευθύνες δε βαραίνουν μόνο τη τουρκική κυβέρνηση που οργάνωσε το πογκρόμ, βαραίνουν και την ελληνική κυβέρνηση και άρχουσα τάξη. Τα Σεπτεμβριανά ήταν προϊόν του ανταγωνισμού τους, που κόστισε πόνο και αίμα στους απλούς ανθρώπους είτε στην Ισταμπούλ είτε στην Κύπρο.

Η δεκαετία του 1950 είχε ξεκινήσει με όρκους πίστης στην "ελληνοτουρκική φιλία". Όταν συζητιόταν στη βουλή το 1951 η ένταξη της Ελλάδας στο ΝΑΤΟ, έγινε η πρόταση Ελλάδα και Τουρκία να μπουν μαζί ως συνομοσπονδία στη Συμμαχία. Οι δυο χώρες έπαιζαν στρατηγικό ρόλο στην "περικύκλωση" του ανατολικού μπλοκ από τη Δύση. Ήταν η "νοτιοανατολική πτέρυγα" του ΝΑΤΟ και οι δυο άρχουσες τάξεις προσέβλεπαν με ανυπομονησία στα οφέλη από το στρατηγικό τους ρόλο στον Ψυχρό Πόλεμο. Αυτό οδήγησε στον ανταγωνισμό και τη σύγκρουση.

Το πεδίο που εκδηλώθηκε ήταν η Κύπρος. Το νησί ήταν βρετανική αποικία. Αλλά η δεκαετία του '50 σήμανε το τέλος της εποχής της αποικιοκρατίας. Η Βρετανία είχε φύγει από την Ινδία, έχανε την Αίγυπτο και προσπαθούσε να κρατήσει τον έλεγχο στη Κύπρο, σε αυτό το στρατηγικό σταυροδρόμι. Το ζήτημα έμπαινε ως εξής: πώς και από ποιον θα διασφαλιζόταν ο έλεγχος της Κύπρου ώστε να παραμείνει στο δυτικό στρατόπεδο; Για τις άρχουσες τάξεις της Ελλάδας και της Τουρκίας ο έλεγχος της Κύπρου ήταν το έπαθλο που θα τις προβίβαζε στο βασικό "κεφαλοχώρι" του δυτικού ιμπεριαλισμού σε μια τεράστια περιοχή, με τα αντίστοιχα οφέλη -οικονομικά, στρατιωτικά, πολιτικά.

Χάρτης

Ετσι οι διπλωμάτες και οι πολιτικοί από τις δυο πλευρές από κει που με δυσκολία έβρισκαν το νησί στο χάρτη ανακάλυψαν τα "δίκαια" και τους "εθνικούς πόθους" των "αδελφών" τους στις δυο κοινότητες της Κύπρου.

Στις αρχές του 1955 η κυβέρνηση του Παπάγου έστειλε τον Γρίβα στην Κύπρο να ηγηθεί της ΕΟΚΑ στον αγώνα ενάντια στους Βρετανούς. Ο Γρίβας δεν ήταν βέβαια κανένας αντιμπεριαλιστής αγωνιστής, ήταν ο αρχηγός της "Χ" στην Κατοχή, που έπαιρνε όπλα και από τους ναζί και από τους Αγγλους. Η αποστολή του οργανώθηκε και στηρίχτηκε με χρήματα και υλικά από την ΚΥΠ και τις υπηρεσίες του στρατού. Ο στόχος του στην Κύπρο ήταν διπλός: να περιθωριοποιήσει την Αριστερά και τους Τουρκοκύπριους. Τα τέσσερα χρόνια της ένοπλης δράσης της ΕΟΚΑ σημαδεύτηκαν από μια εκστρατεία τρόμου σε βάρος της Αριστεράς και των Τουρκοκύπριων με δεκάδες νεκρούς.

Το πογκρόμ σε βάρος της ελληνικής κοινότητας της Ισταμπούλ ήταν η απάντηση της τούρκικης κυβέρνησης στη δράση του Γρίβα στην Κύπρο. Απλοί άνθρωποι πλήρωσαν τον ανταγωνισμό των άρχουσων τάξεων. Και συνέχιζαν να τον πληρώνουν με άφθονο αίμα Τουρκοκύπριων και Ελληνοκύπριων στην Κύπρο αλλά και νέα πογκρόμ σε Ελλάδα και Τουρκία στις δεκαετίες του 1960 και του 1970.

Μετά τους Έλληνες της Πόλης, αφανίστηκαν οι Έλληνες της Ίμβρου και της Τενέδου το 1964, στην επόμενη ελληνοτουρκική κρίση στην Κύπρο. Η μειονότητα στη Θράκη, που στα χρόνια του Παπάγου και της "φιλίας" στα πλαίσια του ΝΑΤΟ είχε αποκτήσει το δικαίωμα να ονομάζει τους συλλόγους της τουρκικούς, βρέθηκε για δεκαετίες στο στόχαστρο των διακρίσεων.

Οι ανταγωνισμοί αυτοί παραμένουν ενεργοί και σήμερα, παρόλους τους όρκους πίστης στη "φιλία" και τις υποσχέσεις ότι το "ευρωπαϊκό κεκτημένο" είναι η εγγύηση για να μη ξαναδούμε εθνικιστικούς διωγμούς και πολέμους. Η μοναδική πραγματική εγγύηση είναι η δράση των εργατών και της νεολαίας και στις δυο πλευρές του Αιγαίου ενάντια στα εγκλήματα των ιμπεριαλιστών και τα σχέδια της άρχουσας τάξης.

Λέανδρος Μπόλαρης

Αναδιμοσίευση από την Εργατική Αλληλεγγύη

Η αστυνομία καλλιεργεί το ρατσισμό

Καθημερινά στις εφημερίδες διαβάζουμε ειδήσεις για μαζικές συλλήψεις και απελάσεις ή φυλακίσεις μεταναστών με την κατηγορία ότι «παρέμεναν παράνομα στο έδαφος της Κυπριακής Δημοκρατίας» ή ότι «εισήλθαν από μη-νόμιμα λιμάνια ή αεροδρόμια». Η εκστρατεία της αστυνομίας για εντοπισμό και σύλληψη των «παράνομων» εργατών έχει εξελιχτεί σε πραγματικό πογκρόμ εναντίον των μεταναστών που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο φτάνουν στην Κύπρο για ένα κομμάτι ψωμί, γι΄ αυτούς και τις οικογένειες τους.

Η πραγματικότητα είναι ότι η εκστρατεία αυτή δεν αποτελεί νέο γεγονός αλλά είναι η συνέχεια της συνήθους πρακτικής της αστυνομίας που δακτυλοδείχνει καθημερινά και βάζει στο στόχαστρο ανυπεράσπιστους εργάτες, παρουσιάζοντας τους σαν τους κακούς δαίμονες για όλα τα στραβά που συμβαίνουν στον τόπο. Στην ουσία, η εκστρατεία αυτή δεν έπαψε ποτέ να είναι ένα χρήσιμο εργαλείο στα χέρια των αφεντικών που βελτιώνει τη θέση τους στην αγορά εργασίας για χαμηλότερα μεροκάματα και εξάλειψη των οποιονδήποτε υποχρεώσεων τους προς τους εργοδοτούμενους τους.

Αυτή η επίθεση της αστυνομίας σε συνδυασμό με διάφορα μέτρα της κυβέρνησης όπως αυτό της εκστρατείας για μείωση της εργοδότησης ξένων οικιακών βοηθών, στρέφονται ενάντια σε φτωχούς και ανυπεράσπιστους εργάτες, που το μόνο τους «έγκλημα» είναι ότι αναζήτησαν μια δουλειά για να ζήσουν. Αυτό τους αφήνει έρμαιο στα νύχια διαφόρων επιτήδειων όπως αυτούς που οργάνωσαν την επίθεση εναντίων των ρουμάνων εργατών στην Έμπα της Πάφου, που φαίνεται να μην είναι άσχετη με το θάνατο ρουμάνου εργάτη δυο μέρες μετά. Αυτές οι εκστρατείες είναι που δίνουν έδαφος και στους νεοναζί της Χρυσής Αυγής να πραγματοποιούν επιθέσεις ακόμα και σε κεντρικά καφέ της Λευκωσίας.

Ο κάθε εργαζόμενος έχει καθήκον να παλέψει ενάντια σε αυτές τις εκστρατείες και την πολιτική που τις οργανώνει και να σταθεί δίπλα στους μετανάστες γιατί αποτελούν δικό μας σύμμαχο και κομμάτι από τη δική μας τάξη. Ενωμένοι οι εργάτες —ντόπιοι και ξένοι- μπορούμε να παλέψουμε και για καλύτερες συνθήκες εργασίας και για ένα καλύτερο κόσμο για όλους μας.

Αντώνης Σαρρής

Κοινά μνημόσυνα στη μνήμη των αθώων θυμάτων και των δύο πλευρών

Ξεχείλισε από συγκίνηση, συναδέλφωση και φιλειρηνική διάθεση το Cine Studio το βράδυ της 27ηςΙουλίου στην εκδήλωση τιμής και μνήμης για τα αθώα θύματα Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους των πολέμων στη Κύπρο. Την εκδήλωση οργάνωσε η «Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο — Κύπρος» που είναι μια δικοινοτική πλατφόρμα στην οποία συμμετέχουν ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι ακτιβιστές και οργανώσεις με δράση ενάντια στον πόλεμο και τον εθνικισμό.

Η Λεϊλά Κιράλπ και η μητέρα της μικρής Βασιλείας ανταλλάζουν φιλιά και λουλούδια

Ανάμεσα στις δεκάδες Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων που πήραν μέρος στην εκδήλωση βρίσκονταν και συγγενείς θυμάτων. Η εκδήλωση άνοιξε με σύντομες τοποθετήσεις από τουρκοκύπριο και ελληνοκύπριο εκπρόσωπο της Συμμαχίας. Και οι δυο τόνισαν την ανάγκη να αποκατασταθεί η ιστορική αλήθεια, να αναγνωρίσουμε τα εγκλήματα που έγιναν και από τις δυο πλευρές και να καταγγείλουμε αυτούς που τα έκαναν και αυτούς που τα ενθάρρυναν σαν απαραίτητη προϋπόθεση για να ζήσουμε μαζί ειρηνικά στο μέλλον.

Τον λόγο πήρε μετά αρκετός κόσμος από το ακροατήριο, για να χαιρετίσει την εκδήλωση και να τονίσει τη σημασία της. Ανάμεσα τους και ο τουρκοκύπριος πολιτικός Αλπάι Ντουρτουράν. Ιδιαίτερα συγκινητικές ήταν οι παρεμβάσεις από συγγενείς θυμάτων όπως της Λεϊλά Κιράλπ που έχασε τον άντρα της Άχμετ στην Τόχνη που δήλωσε ότι «δεν μπορούμε να ξεχάσουμε αυτά που έγιναν και τον πόνο που υποφέραμε. Είμαι έτοιμη όμως να τα θάψω βαθιά μέσα μου για χάρη του γιου μου και των άλλων νέων της Κύπρου που δεν θέλω να περάσουν όσα περάσαμε εμείς. Θα προσφέρω όλες μου τις δυνάμεις για ειρήνη στη Κύπρο». Παίρνοντας το λόγο αμέσως μετά η Τούλα Χ"Δημητρίου, αδελφή αγνοούμενου από τη Λάρνακα περιέγραψε και αυτή τον πόνο από την απώλεια του αδελφού της Στέλιου. Και τόνισε πώς «για χάρη του γιου της Λεϊλά, για χάρη των παιδιών μας, για χάρη όλων των παιδιών όπως αυτά που βρίσκονται απόψε εδώ πρέπει να προσπαθήσουμε να μην ξανασυμβούν αυτά τα πράγματα και να ζήσουμε ειρηνικά μαζί». Τα μάτια πολλών μέσα στο ακροατήριο είχαν γεμίσει από δάκρυα συγκίνησης.

Η συγκίνηση και ο συγκλονισμός έφτασε στο κατακόρυφο όταν η Λεϊλά και η Τούλα αντάλλαξαν λουλούδια και αγκαλιάστηκαν μαζί με άλλους συγγενείς θυμάτων, όπως οι γονείς της 15χρονης Βασιλείας Γεωργίου που σκοτώθηκε από βλήμα όλμου τον Αύγουστο του 74 και ήταν στους καταλόγους των αγνοουμένων μέχρι πρόσφατα που αναγνωρίστηκαν τα οστά της. Όρθιοι και βουρκωμένοι οι περισσότεροι χειροκροτούσαν.

Το πρόγραμμα έκλεισε με σύντομη μουσική παράσταση από τη Δικοινοτική Χορωδία που έδωσε το δικό της στίγμα σε μια ιστορική εκδήλωση που όλοι ελπίζουν να είναι η αρχή για κάτι ακόμη πιο μεγάλο. Κάτι που όπως εξάγγειλαν οι διοργανωτές θα ακολουθήσει με τη διοργάνωση μιας εκστρατείας για την δημιουργία ενός μόνιμου μνημείου για τα αθώα θύματα των πολέμων στην Κύπρο, ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους.

Τα 150 περίπου άτομα που βρέθηκαν στο Intercollege έζησαν μια μοναδική εμπειρία που θα τους εμπνέει και θα τους δίνει ελπίδα ότι μπορούμε πραγματικά να έχουμε ένα καλύτερο μέλλον.

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Οχι στις πιέσεις και τους εκβιασμούς της Ε.Ε.

Οι εργάτες της Τουρκίας είναι οι μόνοι αρμόδιοι να αποφασίσουν που θέλουν να ανήκουν

Στις 29 του περασμένου Ιούλη η κυβέρνηση της Τουρκίας υπέγραψε το Πρωτόκολλο επέκτασης της τελωνειακής ένωσης και με τα δέκα νέα μέλη της Ε.Ε., προχωρώντας ταυτόχρονα σε μια διακήρυξη με την οποία υπενθυμίζει ότι δεν αναγνωρίζει την Κυπριακή Δημοκρατία.

Αυτό ήταν και η αφορμή να ξεκινήσει ένα «θρίλερ» για την έκδοση της «αντιδήλωσης» εκ μέρους της Ε.Ε. ενόψει της έναρξης των ενταξιακών διαπραγματεύσεων μεταξύ Τουρκίας και Ε.Ε. στις 3 Οκτωβρίου. Τα υπουργεία εξωτερικών Κύπρου και Ελλάδας τέθηκαν για ακόμη μια φορά σε κινητοποίηση. Την ίδια στιγμή η Τουρκία που προσπαθεί μήνες τώρα να ευθυγραμμιστεί, κυριολεκτικά με νύχια και δόντια, με τις απαιτήσεις της ΕΕ βρέθηκε ξαφνικά στο στόχαστρο, από τη μια της Ανγκελα Μέρκελ, της αρχηγού της γερμανικής Χριστιανοδημοκρατίας και από την άλλη της γαλλικής κυβέρνησης. Ο πρωθυπουργός της Γαλλίας Ντομινίκ Ντε Βιλπέν επιτέθηκε ανοιχτά στην τουρκική κυβέρνηση λέγοντας ότι είναι «αδιανόητο» να ανοίξει η Ε.Ε. συζητήσεις ένταξης με μια χώρα που αρνείται να αναγνωρίσει ένα άλλο κράτος-μέλος.

Τι υποκρισία! Τον περασμένο Δεκέμβρη η Ε.Ε. είχε ομόφωνα αποφασίσει να ανοίξει τον ενταξιακό διάλογο με την Τουρκία, παρόλο που όλοι ήξεραν ότι η Τουρκία δεν αναγνωρίζει την Κυπριακή Δημοκρατία. Την εποχή εκείνη δεν ήταν καθόλου «αδιανόητο» να αρχίσει διάλογος «με μια χώρα που αρνείται να αναγνωρίσει ένα άλλο κράτος-μέλος». Ο ίδιος ο Ζακ Σιράκ και η κυβέρνησή του ήταν ανάμεσα στους θερμούς υποστηρικτές της τουρκικής ένταξης που 'συνέστησε' τότε στον Τάσσο να ξανασκεφτεί τη χρήση του βέτο.

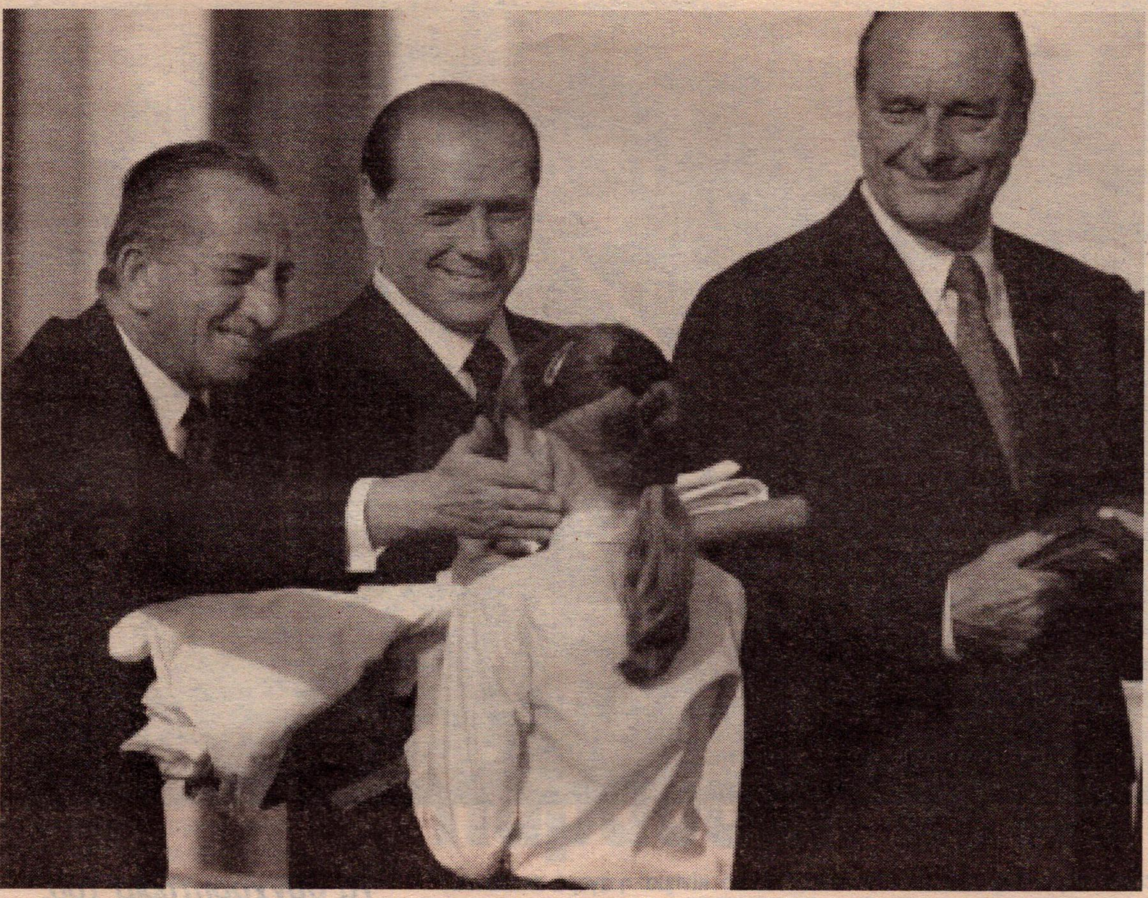

Ο Τάσσος είναι χωμένος μέχρι το λαιμό στις λυκοσυμμαχίες που διαμορφώνονται μέσα στην Ε.Ε.

Το ξαφνικό 'ενδιαφέρον' Σιράκ

Στην πραγματικότητα, οι αντιτουρκικές δηλώσεις Μέρκελ και Σιράκ σε βάρος της Τουρκίας δεν αντανακλάνε τους φόβους των απλών ανθρώπων απέναντι στους εργάτες από τις γειτονικές χώρες. Στα γκάλοπ που έγιναν μετά το δημοψήφισμα για το Ευρωσύνταγμα στη Γαλλία μόνο το 6% από όσους ψήφισαν "όχι" δήλωσε ότι το έκανε για να εμποδίσει την ένταξη της Τουρκίας ενώ στην Ολλανδία μόλις το 3% δήλωσε ότι η ψήφος του είχε κάποια σχέση με την Τουρκία.

Οι ρατσιστικές δηλώσεις του αντιτουρκικού 'στρατοπέδου' μέσα στην Ε.Ε. αντανακλάνε από τη μια τους ανταγωνισμούς ανάμεσα στα διαφορετικά κεφάλαια και τις διάφορες εθνικές οικονομίες κι από την άλλη, τον σκεπτικισμό και τις αμφιβολίες των ίδιων των αρχουσών τάξεων της Ευρώπης απέναντι στη διεύρυνση.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι στην ουσία ένα θερμοκήπιο ανταγωνισμών ανάμεσα στους ίδιους τους «εταίρους» και καμιά σχέση δεν έχει με ευημερία και ειρήνη αλλά ούτε με 'αρχές' και 'αξίες'. Η γαλλική κυβέρνηση χρησιμοποίησε την υπόθεση της 'αντιδήλωσης' για να κερδίσει ανταλλάγματα από τη Βρετανία στο ζήτημα των προϋπολογισμών της Ε.Ε. και των ποσών που θα δαπανηθούν για την αγροτική πολιτική, γεγονός που σημαίνει δισεκατομμύρια ευρώ για τη Γαλλία.

Η διεύρυνση της ΕΕ είναι μια επιχείρηση επικερδής για τους καπιταλιστές και στις δυο πλευρές για αυτό άλλωστε «σκίζονται» οι άρχουσες τάξεις και οι κυβερνήσεις τους να ενταχθούν. Σύμφωνα με τον γάλλο πρέσβης στην Κύπρο «Η Γαλλία υπήρξε ο πρώτος επενδυτής στην Τουρκία το 2004. Συνεπώς, η επιχειρηματική κοινότητα στη Γαλλία, όπως και στην Ιταλία ή τη Γερμανία ή τη Βρετανία, είναι έντονα υπέρ της ένταξης της Τουρκίας.» («Φιλελεύθερος», 11/9/05). Το κόστος όμως της διεύρυνσης δεν το μοιράζονται ίσα μεταξύ τους οι άρχουσες τάξεις όπως διαμαρτύρεται ο γάλλος πρέσβης: «Η Βρετανία υπήρξε μία από τις μεγαλύτερες υπερμάχους της διεύρυνσης. Δεν θα ήταν δίκαιο να μην πληρώσει ούτε μία πένα για τη διεύρυνση».

Από την άλλη το "Όχι" στο Ευρωσύνταγμα ήταν ένα τρομαχτικό πλήγμα για τις φιλοδοξίες των καπιταλιστών της Ευρώπης. Πολλοί έχουν αρχίσει από τώρα να μην μπορούν να κλείσουν μάτι από τους τρομαχτικούς εφιάλτες - βλέπουν τις αδύναμες οικονομίες της ανατολικής Ευρώπης να βυθίζουν στην κρίση το Ευρώ, την συμμαχία των νέων κρατών με τη Βρετανία να υπονομεύουν τον γερμανογαλλικό άξονα και την ανταρσία ενάντια στο σύστημα της αγοράς να κατακλύζει την Ευρώπη. Για αυτό «διστάζουν» ξαφνικά οι ηγέτες της Ευρώπης και ορθώνουν νέα εμπόδια στην ένταξη της Τουρκίας.

«Άξονας» Αθήνας-Λευκωσίας

Τόσο η κυβέρνηση Παπαδόπουλου όσο και η κυβέρνηση Καραμανλή δεν έχουν θέσει θέμα ανάκλησης της δήλωσης της Τουρκίας για μη αναγνώριση της Κυπριακής Δημοκρατίας και ουσιαστικά αποκλείουν τη χρήση του βέτο ζητώντας από την ΕΕ να εκδώσει μια 'ισχυρή αντιδήλωση'.

Αυτό σε καμιά περίπτωση δεν σημαίνει ότι ο Τάσσος ή ο Καραμανλής δεν είναι τόσο διεκδικητικοί όσο θα 'πρεπε ούτε ότι έχουν 'σκύψει το κεφάλι'. Και οι δύο κυβερνήσεις έχουν δηλώσει κατ' επανάληψη ότι στηρίζουν την «ευρωπαϊκή προοπτική» της Τουρκίας παριστάνοντας τις περιστέρες της ειρήνης και τους θιασώτες της εξομάλυνσης της κατάστασης στα ελληνοτουρκικά. Στην πραγματικότητα θέλουν την Τουρκία μέσα στη «μέγγενη» της ενταξιακής πορείας όπου, σαν πλήρη μέλη, θα μπορούν να εκβιάζουν κάθε φορά για να αποσπάσουν ανταλλάγματα σε βάρος της άρχουσας τάξης της Τουρκίας χρησιμοποιώντας τις λυκοσυμμαχίες και τις εκάστοτε πολιτικές συγκυρίες μέσα κι έξω από την Ε.Ε.. Είτε αυτό πρόκειται για το κυπριακό, και τις διεκδικήσεις στο Αιγαίο είτε για οικονομικά και πολιτικά οφέλη.

Ανεξάρτητα από το πώς θ' αποφασίσει να κινηθεί τελικά η κυβέρνηση Παπαδόπουλου στα μαγειρέματα με το ζήτημα της αντιδήλωσης, ο μεν Συναγερμός δηλώνει ότι «δεν μπορεί να χαμηλώσει ο πήχης των διεκδικήσεων» ενώ το ΔΗΚΟ, η ΕΔΕΚ και οι εθνικιστές των ΕΥΡΩΔΗ και ΕΥΡΩΚΟ ζητάνε «να σκληρύνει η στάση» στο θέμα του διαπραγματευτικού πλαισίου.

Τουρκοκύπριοι

Το ΑΚΕΛ από την πλευρά του υπερασπίζεται σήμερα την πολιτική της κυβέρνησης και ρίχνει το βάρος της κριτικής του προς τον Ταλάτ κατηγορώντας τον ότι έχει επαναπαυτεί με το ναι στο δημοψήφισμα και δεν ενδιαφέρεται για συνολική διευθέτηση του Κυπριακού. Αυτή όμως είναι μόνο η μισή αλήθεια. Η άλλη μισή είναι ότι κυβέρνηση και πολιτική ηγεσία όχι μόνο έχουν επαναπαυτεί με την ένταξη της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ε.Ε. αλλά χρησιμοποιούν αυτή τους τη θέση για να εκβιάζουν την άλλη πλευρά και να διατηρούν τον οικονομικό και πολιτικό αποκλεισμό των Τουρκοκυπρίων καθιστώντας τους, ακόμη περισσότερο, έρμαιο των πολιτικών ελιγμών της Άγκυρας και των σκοπιμοτήτων των ισχυρών της Ε.Ε.

Δεν είναι τυχαίο ότι μετά τα δημοψηφίσματα και την ένταξη της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ε.Ε. χωρίς τους Τουρκοκύπριους, παρατηρούμε μια όξυνση του ψυχροπολεμικού κλίματος και των ανταγωνισμών ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις των δύο πλευρών. Αυτή η κατάσταση απειλεί να δηλητηριάσει το κλίμα και τις πολύ καλές σχέσεις που δημιουργήθηκαν ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δύο πλευρών μετά το άνοιγμα των συνόρων. Τέτοια ανησυχητικά σημάδια αποτελούν η πυρπόληση των δύο αυτοκινήτων Ελληνοκυπρίων στον εσπερινό του Αγ. Μάμα στη Μόρφου όπως και η πυρπόληση των δύο λεωφορείων στην Αγία Νάπα.

Αλληλεγγύη των εργαζομένων

Γι' αυτό τα παζάρια και οι εκβιασμοί για την ενταξιακή πορεία της Τουρκίας στην Ε.Ε. πρέπει να βρουν αντίθετους τους εργαζόμενους στην Κύπρο και Ελλάδα. Όχι γιατί θεωρούμε ότι η κυβέρνηση και η άρχουσα τάξη της Τουρκίας είναι οι "καλοί" σε αυτή την υπόθεση. Αλλά γιατί τα θύματα αυτών των εκβιασμών είναι σε τελευταία ανάλυση οι Τουρκοκύπριοι και Ελληνοκύπριοι εργαζόμενοι όπως και οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα και Τουρκία.

Αρμόδιοι για να αποφασίσουν αν θα μπει η όχι η Τουρκία στην Ε.Ε., δεν είναι ούτε ο Τάσσος με τον Χριστόφια, ούτε ο Καραμανλής, αλλά ούτε και ο Παπανδρέου ή ο Αναστασιάδης. Οι μόνοι στους οποίους αναγνωρίζουμε το δικαίωμα να αποφασίσουν αν θέλουν να μπουν και με ποιους όρους στην Ε.Ε. είναι οι Τούρκοι εργαζόμενοι, οι απλοί άνθρωποι στην Τουρκία.

Με απειλές, εκβιασμούς και κτυπήματα κάτω από την μέση, δεν κτίζεται ούτε η φιλία, ούτε η συνεργασία, ούτε μπορεί να υπάρξει ειρηνική διευθέτηση του κυπριακού που να στηρίζεται πάνω στην συνεργασία και την αλληλεγγύη. Αυτά μπορούν να γίνουν μόνο δυναμώνοντας τη δικιά μας αντίσταση στον εθνικισμό και στην Ε.Ε. του κεφαλαίου, του πολέμου και του ρατσισμού

Η τραγωδία της 14η Αυγούστου

"Η ανθρώπινη ζωή πάνω από τα κέρδη"

Όλος ο κόσμος είχε κάποιον συγγενή, συνάδελφο, φίλο ή γνωστό στο αεροπλάνο που έπεσε. Όλοι νοιώσαμε συγκλονισμό για το ξεκλήρισμα ολόκληρων οικογενειών, γονείς μαζί με τα παιδιά τους οδηγήθηκαν στον θάνατο από τους κερδοσκόπους που χρησιμοποιώντας τους κανόνες (ή την απουσία κανόνων) για τις φιλελευθεροποιημένες πτήσεις ζύγισαν την ζωή των επιβατών τους με το κέρδος και αποφάσισαν υπέρ του κέρδους.

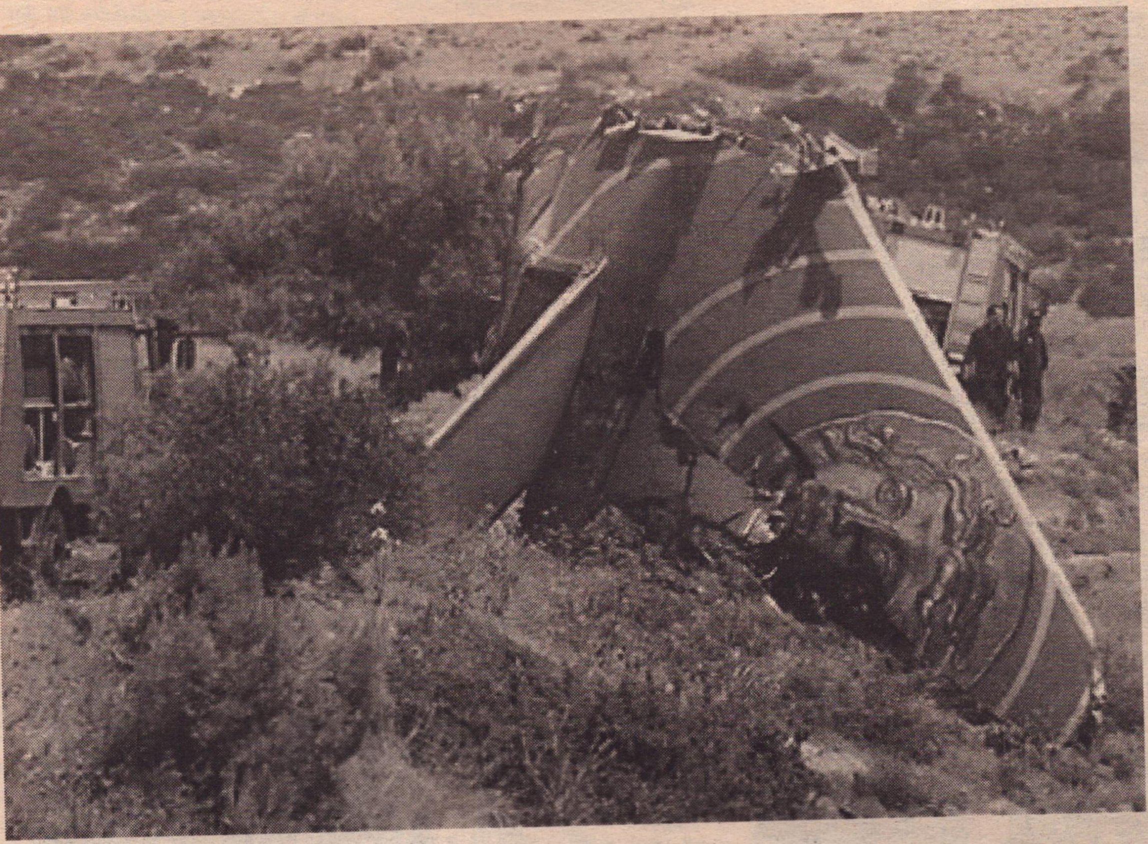

Οι 121 νεκροί είναι κομμάτι των απλών ανθρώπων που κυνηγάει το φτηνό εισιτήριο για τις διακοπές τους. Είναι κομμάτι των χιλιάδων που κάνουν «τις διακοπές τους στο εξωτερικό» όπως μας λένε τα ΜΜΕ όταν θέλουν να μας πουν πόσο «καλά» περνάμε. Ούτε ένας επώνυμος, ούτε ένας πλούσιος δεν ταξίδευε μ' αυτό το αεροπλάνο. Όμως το ΔΣ της εταιρείας είναι γεμάτο από πρώην υπουργούς και υπηρετήσαντα ανώτερα στελέχη της κυβέρνησης και ημικρατικών οργανισμών. Γι' αυτό ο θυμός πολύ σύντομα αντικατέστησε το σοκ και την θλίψη.

Ο δρόμος προς το «δυστύχημα»

Πέρσι το Νοέμβρη η Helios παρουσίασε ζημιές και το τεράστιο πρόγραμμα των ιδιωτικοποιήσεων για να πραγματοποιηθεί η σύγκληση με την ΕΕ της άνοιξε το δρόμο. Έτσι ρίχτηκε στα φτηνά δρομολόγια για να ανεβάσει τα κέρδη.

Οι Κυπριακές Αερογραμμές, που είναι ημικρατική εταιρεία, κοινής ωφελείας, δέχονται τα τελευταία χρόνια μια άγρια επίθεση για να ανοίξει ο δρόμος στους ιδιώτες. Από πέρσι το Μάη μετά την ένταξη οι ιδιώτες μπορούν να βάζουν δρομολόγια σε οποιαδήποτε διαδρομή.

Οι Κυπριακές Αερογραμμές είχαν ιδρύσει μια θυγατρική την Hellas Jet για να δραστηριοποιηθεί στην Ελλάδα. Απέτυχε και πέρσι την πούλησαν ενώ είχε τριάντα εκατομμύρια λίρες ζημιά. Τα σπασμένα τα φορτώνουν στους εργαζόμενους των Κ.Α. με ένα «σχέδιο δράσης, διάσωσης» που προβλέπει μείωση του προσωπικού και 30% μείωση μισθών. Ήδη έχουν απολυθεί αργαζόμενοι στις υπηρεσίες εδάφους και τώρα θέλουν να μειώσουν και το ιπτάμενο προσωπικό.

Όταν οι πιλότοι ή άλλοι εργαζόμενοι απεργούσαν ενάντια σε αυτές τις επιθέσεις, τα ΜΜΕ, οι βιομήχανοι, οι υπουργοί τους έκαναν άγριες επιθέσεις γιατί βάζουν σε «κίνδυνο τον τουρισμό», «δυσφημούν τη Κύπρο» και άλλα παρόμοια. Για παράδειγμα όταν πιλότος των Κυπριακών Αερογραμμών προσγείωσε το αεροπλάνο στην Πάφο αντί στην Λάρνακα, επειδή είχε συμπληρωθεί το ωράριο που ορίζουν οι διεθνείς κανόνες ασφάλειας έπεσαν πάνω του, η διοίκηση και τα ΜΜΕ γιατί εφάρμοσε κατά γράμμα τους κανονισμούς που αφορούν το ωράριο.

Τώρα που αεροσυνοδοί που έχουν δουλέψει στην Helios καταγγέλλουν ότι η εταιρεία τους ανάγκαζε να δουλεύουν παραπάνω από το κανονικό, αυτός ο πιλότος δικαιώνεται.

Κατάργησαν τους ιπτάμενους μηχανικούς, πάλι για να περικόψουν το κόστος. Στην συγκεκριμένη στιγμή, που εμφανίστηκε η βλάβη στο αεροσκάφος, η παρουσία ενός ιπτάμενου μηχανικού θα μπορούσε να σώσει την κατάσταση.

Αυτό που έγινε τελικά ήταν ότι η εταιρεία υποτίμησε τον κίνδυνο. Τον κίνδυνο υποτίμησε και ο πιλότος αλλά αυτός υπάκουε στην πολιτική της εταιρείας που παραμελούσε την ασφάλεια των αεροπλάνων και έβαζε τα πληρώματα να εργάζονται εξοντωτικά ωράρια.

Υπάρχει η ανησυχία στο κόσμο μήπως κουκουλωθούν οι ευθύνες, από όλους αυτούς τους μεγαλόσχημους που διαπλέκονται με το κεφάλαιο. Εδώ παίζονται μεγάλα πράγματα. Η πίττα των αερομεταφορών είναι τεράστια, εκατομμύρια τουρίστες έρχονται κάθε καλοκαίρι στη Κύπρο. Τα τουριστικά πακέτα κλείνουν από το φθινόπωρο. Επίσης το πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων που έχει βάλει μπροστά η κυβέρνηση σε όλους τους τομείς για να προχωρήσει η σύγκληση με την ΕΕ έχει δεχθεί πλήγμα με το δυστύχημα.

Ένας από τους συγγενείς των θυμάτων που καταγγέλλουν τις συνθήκες που οδήγησαν στο δυστύχημα , δήλωσε στα ΜΜΕ ότι «πρέπει επιτέλους η ανθρώπινη ζωή να μπει πάνω από το κέρδος». Αυτό ηχεί στ' αυτιά όλων μας, σήμερα βγαίνει μέσα από ολόκληρη την κοινωνία όχι μονό από οργανώσεις όπως η Εργατική Δημοκρατία.

Οι δολοφόνοι της «ελεύθερης» αγοράς

Και το έγκλημα τους δεν είναι γι' αυτή την πτήση αλλά κτίστηκε εδώ και δυο τουλάχιστον δεκαετίες με την «απελευθέρωση της αγοράς». Ο άδικος χαμός 121 ανθρώπων από την πτώση στις 14 του Αυγούστου είναι η τραγική επιβεβαίωση αυτού που χρόνια λένε συνδικάτα και αντικαπιταλιστικό κίνημα: η αγορά σκοτώνει.

Η «απελευθέρωση της αγοράς» στις αερομεταφορές ξεκίνησε στις ΗΠΑ επί προεδρίας Ρέιγκαν στις αρχές τις δεκαετίας του '80. Καταργήθηκε κάθε περιορισμός και η κάθε αεροπορική εταιρεία «απελευθερώθηκε» να κανονίζει όπως ήθελε τα ναύλο, τα δίχτυα της, τις συμφωνίες της. Καθιερώθηκε κυριολεκτικά μια ζούγκλα με μοναδικό κανόνα τα μερίδια των αγορών και τα κέρδη. Τα πρώτα θύματα ήταν οι εργαζόμενοι στις αεροπορικές υπηρεσίες: ο Ρέιγκαν διέλυσε το συνδικάτο των ελεγκτών εναέριας κυκλοφορίας και έστειλε την ηγεσία του σιδηροδέσμια στη φυλακή.

Το «αμερικάνικο μοντέλο» αντιγράφτηκε στην Ευρώπη στη δεκαετία του '90-και σήμερα οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις συνεχίζουν να το έχουν σαν πρότυπο. Η Helios δεν είναι ένα μεμονωμένο παράδειγμα. Μέχρι που πήρε στο λαιμό της 121 ανθρώπους ήταν μια εταιρεία πρότυπο της «απελευθερωμένης αγοράς», δηλαδή της διάλυσης και της ιδιωτικοποίησης των δημοσίων αερομεταφορών για να δημιουργηθεί χώρος για τα αρπακτικά της αγοράς. «Δεν θέλουμε δυσκίνητα κρατικά μονοπώλια που κοστίζουν πολύ και ταλαιπωρούν τους επιβάτες ζήτω οι 'ανταγωνιστικές' εταιρείες 'χαμηλού κόστους» είναι το τροπάρι που ακούμε συχνά, ιδιαίτερα όταν στο στόχαστρο μπαίνουν οι Κυπριακές Αερογραμμές. Για να μπορεί η κάθε Helios, Easy Jet, Aegean να αρπάζει ένα μερίδιο της αγοράς.

Από εκπρόσωπους τέτοιων εταιρειών γίνεται η προσπάθεια να μας πείσουν ότι το κόστος το κόβουν από τα γεύματα και τα αναψυκτικά. Παραμύθια. Το κόστος το κόβουν με το να παίρνουν πληρώματα χωρίς την κατάλληλη εκπαίδευση που εργάζονται σε καθεστώς γαλέρας, και κάνοντας κάθε είδους 'εκπτώσεις στους ελέγχους και τη συντήρηση των αεροπλάνων. Έτσι φτάνουμε στο σημείο στις εταιρείες χαμηλού κόστους να αναλογεί το 50% των δυστυχημάτων τη στιγμή που εκτελούν μόλις το 10% των δρομολογίων.

Τα συγχαρητήρια του Μπούς

Τα συλλυπητήρια του προς τον Καραμανλή έστειλε ο Τζορτζ Μπους λίγες μόνο μέρες μετά την πτώση του Μποιγκ της εταιρείας Helios. Στο τηλεγράφημα ο Μπούς ανέφερε ότι «εκτιμά την αντίδραση της Πολεμικής Αεροπορίας που προσπάθησε να αποτρέψει την καταστροφή».

Δεν προκαλεί καμιά εντύπωση το γεγονός ότι ο Μπούς έτρεξε να συλλυπηθεί για το αεροπορικό δυστύχημα και μάλιστα με τέτοιο τόνο. Η Ελληνική Πολεμική Αεροπορία αντέδρασε με τον τρόπο που θα αντιδρούσε και ο ίδιος. Ενεργοποίησε το νατοϊκό σχέδιο RENEGATE, ένα σχέδιο που αφορά την κατάρριψη επιβατικού αεροπλάνου που θεωρείτε «όπλο».

Το πιο λογικό πράγμα που θα περίμενε να ακούσει κανείς σαν ανακοίνωση από τις αρχές, σε ένα τέτοιο κρίσιμο περιστατικό, είναι ότι υπάρχουν σχέδια βοήθειας και διάσωσης τα οποία μπήκαν σε εφαρμογή. Σίγουρα όχι ότι η Πολεμική Αεροπορία σήκωσε οπλικά συστήματα για να το καταρρίψει. Κι όμως, η πρώτη αντίδραση ,των αρχών ήταν όχι πως να σώσουν τους 121 επιβάτες του Μποιγκ αλλά πώς να τους σκοτώσουν πρώτοι! Είναι ένα σύστημα οργανωμένο να σκοτώνει φτωχούς!

Οι ένοχοι βρίσκονται στα χρηματιστήρια και τα υπουργεία

Όσο περνάνε οι ημέρες από το τραγικό «ατύχημα» τόσο πληθαίνουν οι καταγγελίες για τα έργα και τις ημέρες της Helios. Μια ιδιωτική εταιρεία που είχε όλες τις κατάλληλες διασυνδέσεις για να πετάει αεροπλάνα που είχαν βάλει επανειλημμένα σε κίνδυνο την ασφάλεια των επιβατών και του πληρώματος. Όπως αποκαλύπτεται πια σε εφημερίδες και κανάλια, στα ΔΣ της Helios και της Libra φιγουράριζαν πρώην υπουργοί Συγκοινωνιών, και ένας υπουργός οικονομικών της κυβέρνησης Κληρίδη. Ακόμα και η εταιρεία που είχε αναλάβει την εγγραφή της στο χρηματιστήριο ανήκει σε ένα πρώην υπουργό.

Το αεροπλάνο είχε παρουσιάσει προβλήματα το Σεπτέμβρη του 2003, το Δεκέμβρη του 2004, τον Απρίλη και το Ιούνη του 2005. Μια αεροσυνοδός κατήγγειλε ότι το πρωί της μοιραίας πτήσης, το συγκεκριμένο αεροπλάνο είχε φτάσει στη Λάρνακα από το Λονδίνο και το πλήρωμα είχε αναφέρει προβλήματα οσμής καπνού στο πιλοτήριο. Έγινε ένας σύντομος έλεγχος και το αεροπλάνο απογειώθηκε μετά από μια ώρα για την Αθήνα.

Ένα αεροπλάνο με τέτοιο παρελθόν ξεκίνησε για την πτήση του και λίγα λεπτά μετά ο πιλότος ανάφερε ότι υπήρχα προβλήματα στο αεροπλάνο. Γιατί δεν γύρισε πίσω στη Λάρνακα; Πετούσε μόνο επτά λεπτά σε άλλα οκτώ οι 121 επιβάτες θα βρίσκονταν ασφαλισμένοι στη Λάρνακα. Σε μια τέτοια περίπτωση όμως η εταιρεία θα έπρεπε να καλύψει κάποια έξοδα, να αλλάξει το πρόγραμμα της κάποια πράγματα που θα έκοβαν από τα κέρδη της. Για να μην χαθούν αυτά τα κέρδη 121 οδηγήθηκαν στο θάνατο.

Πολλά ρεπορτάζ στις εφημερίδες λένε ότι χάθηκαν τριάντα πολύτιμα λεπτά επειδή ο ελεγκτής στο πύργο ελέγχου στην Αθήνα δεν επικοινώνησε αμέσως με το αεροπλάνο. Όμως τα «ανθρώπινα» λάθη δεν πέφτουν από τον ουρανό. Εκείνη τι στιγμή ο συγκεκριμένος ελεγκτής είχε στην ευθύνη του 31 άλλα αεροπλάνα!

Αμέτρητα εκατομμύρια δολάρια ξοδεύτηκαν τα προηγούμενα χρόνια για να δημιουργήσει η πολεμική αεροπορία μια αδιαπέραστη «ασπίδα» ασφαλείας για τους ολυμπιακούς αγώνες. Ήταν το μόνο κομμάτι του συστήματος που λειτούργησε. Τα πολεμικά αεροπλάνα σηκώθηκαν για να αντιμετωπίσουν την «απειλή»!!

Πόσα δοθήκαν όμως για να εκσυγχρονιστούν τα ραντάρ, για να προσληφθούν ελεγκτές και για ενίσχυση των υπηρεσιών διάσωσης; Οι εργαζόμενοι της υπηρεσίας πολιτικής αεροπορίας στην Ελλάδα είχαν αποφασίσει απεργιακά μέτρα για να καλυφθούν οι ανάγκες με προσωπικό και μέσα. Τα δικαστήρια είχαν βγάλει παράνομες και καταχρηστικές τις απεργιακές κινητοποιήσεις τους. Ποιος θα δικάσει τώρα τους δικαστές και τους υπουργούς που δημιούργησαν την κατάσταση;

Ιδιωτικοποιήσεις και ασφάλεια των πτήσεων δεν πάνε μαζί. Το «ατύχημα» της 14ης Αυγούστου είναι ακόμα μια τραγική απόδειξη. Στο σκαμνί γι' αυτό το έγκλημα δεν πρέπει να κάτσουν μόνο οι αετονύχηδες της Helios και της Libra αλλά και όσοι επιβάλλουν την πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων και της διάλυσης των υπηρεσιών δημόσιας ωφέλειας.

Ο μόνος τρόπος για να δικαιωθούν οι νεκροί επιβάτες της Helios είναι να γίνει ο θάνατος τους σεισμός στα θεμέλια του προγράμματος σύγκλησης με την ΕΕ. Γιατί αυτό το πρόγραμμα είναι μονόδρομος για καινούργιες τραγωδίες σαν την 14η του Αυγούστου.

Σταύρος Σιδεράς

ΔΙΕΘΝΗ

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Μια νέα Αριστερά γενιέται

Ανταπόκριση από τη Γερμανία

«Η Αριστερά επέστρεψε. Η συμφωνία μεταξύ του WASG και του PDS υπό την ηγεσία του Γκρεγκόρ Γκίζι και του Οσκαρ Λαφοντέν έχει τη δυνατότητα να αλλάξει το ισοζύγιο των δυνάμεων στο πολιτικό σύστημα για πάντα». Το κύριο άρθρο της συντηρητικής εφημερίδας Welt am Sonntag για το σχηματισμό ενός νέου πολιτικού κόμματος μιλάει για την κατακλυσμιαία αλλαγή στη γερμανική πολιτική.

Το νέο Αριστερό Κόμμα σχηματίστηκε με την ένωση του WASG, που και το ίδιο ήταν μια νέα αριστερή δύναμη, με το PDS, το πρώην ανατολικογερμανικό Κομμουνιστικό Κόμμα.

Οι δημοσκοπήσεις του δίνουν μεταξύ 8% και 11%. Κάποιες δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι μπορεί να πάρει 33% των ψήφων στην πρώην Ανατολική Γερμανία. Αυτά τα νούμερα οδήγησαν το μεγάλης επιρροής περιοδικό Der Spiegel να βάλει τον Καρλ Μαρξ στο πρωτοσέλιδο του τελευταίου τεύχους με τον τίτλο: "Το φάντασμα επέστρεψε -Η νέα Δύναμη της Αριστεράς".

Αυτό ακριβώς προσπαθούσε να αποφύγει ο καγγελάριος Γκέρχαρντ Σρέντερ. Κάλεσε πρόωρες εκλογές όταν το σοσιαλδημοκρατικό του κόμμα, το SPD, καταποντίστηκε σε κάποιες σημαντικές τοπικές εκλογές.

Ελπιζε να στραγγαλίσει τη νέα αριστερά από τη γέννησή της, αλλά η προοπτική των πρόωρων εκλογών προκάλεσε συζήτηση για τη συνεργασία του WASG με το PDS. Σημαντική εξέλιξη ήταν ότι ο Οσκαρ Λαφοντέν, πρώην ηγετικό στέλεχος του SPD, που υπήρξε για μικρό διάστημα Υπουργός Οικονομικών του Σρέντερ, δήλωσε πως θα έμπαινε επικεφαλής μιας κοινής εκλογικής εκστρατείας του PDS και του WASG.

Καθώς εμφανιζόταν το νέο Αριστερό Κόμμα, το SPD έστριψε προς τα αριστερά κατηγορώντας τους καπιταλιστές ως "ακρίδες", υποσχέθηκε ότι θα φορολογήσει τους πλούσιους και προειδοποίησε τον Τζορτζ Μπους να μην επιτεθεί στο Ιράν. Οι Πράσινοι αναβάπτισαν τους εαυτούς τους ως "το πραγματικό αριστερό κόμμα". Ακόμη και στους συντηρητικούς Χριστιανοδημοκράτες προκλήθηκε αναταραχή, παρά το σταθερό 14% με το οποίο προηγούνται του SPD.

Πόλωση

Το Αριστερό Κόμμα έφερε στο φως το καλύτερα φυλαγμένο πολιτικό μυστικό της γερμανικής πολιτικής -ότι υπάρχει μια αυξανόμενη πλειοψηφία ενάντια στη νεοφιλελεύθερη πολιτική και ειδικά στην Ανατολή, ένας βαθύς σκεπτικισμός ενάντια στο κατεστημένο πολιτικό σκηνικό της Γερμανίας.

Μια πρόσφατη μελέτη ερευνητών του Πανεπιστημίου του Μπίλεφελντ αποκάλυψε ότι πάνω από 90% των Γερμανών πιστεύουν πως "οι πλούσιοι πάντα γίνονται πλουσιότεροι, οι φτωχοί πάντα γίνονται φτωχότεροι".

Το Αριστερό Κόμμα προκάλεσε επίσης μια βαθειά πόλωση στο συνδικαλιστικό κίνημα, το οποίο συνδέεται ιστορικά με το SPD. Νωρίτερα, το WASG δημιουργήθηκε από συνδικαλιστές που απογοητεύτηκαν με το νεοφιλελευθερισμό του Σρέντερ. Τώρα το Αριστερό Κόμμα προκαλεί ανοιχτές ρήξεις στα συνδικάτα.

Με την αρχική επιτυχία του Αριστερού Κόμματος έχει ανοίξει μια αντιπαράθεση. Θέλουμε μια νέα Αριστερά -αλλά πώς θα μοιάζει; Πού θα διαφέρει με την παλιά Αριστερά;

Η διαδικασία σχηματισμού του νέου κόμματος έχει ενώσει πολύ διαφορετικές πολιτικές δυνάμεις -πρώην μέλη του SPD, εκλεγμένους συνδικαλιστές, ακτιβιστές από το κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, την επαναστατική Αριστερά και τώρα από το PDS.

Προεκλογική συγκέντρωση της Νέας Αριστεράς

Αυτές οι δυνάμεις είναι ενωμένες πάνω στην αντιπαράθεσή τους με το νεοφιλελευθερισμό, αλλά έχουν διαφορετικές αντιλήψεις για τα πολιτικά καθήκοντα που έχουμε μπροστά μας. Η πλειοψηφία, στην οποία ανήκει και ο Οσκαρ Λαφοντέν, θέλει να ακολουθήσει μια στρατηγική "επαναδιεκδίκησης του κόμματός μας", του SPD, έστω και έξω από το SPD. Αυτή η στρατηγική στοχεύει στο σχηματισμό ενός νέου SPD, που θα βασίζεται στο όραμα ενός κοινωνικού κράτους, όπως ήταν το SPD τη δεκαετία του '70.

Οι περισσότερες δυνάμεις της Αριστεράς υποστηρίζουν αυτή την επιθυμία για μεταρρυθμίσεις, αλλά υποστηρίζουν ότι αυτές πρέπει να παλευτούν από τα κάτω. Λόγω της οικονομικής κρίσης στη Γερμανία, οι κυβερνώντες δεν είναι πρόθυμοι να μας παραχωρήσουν τίποτα δωρεάν.

Ενα άλλο μεγάλο πεδίο αντιπαράθεσης είναι για την πιθανότητα συμμετοχής στην κυβέρνηση. Το PDS συμμετέχει ήδη σε μια συμμαχία με το SPD στην τοπική κυβέρνηση του Βερολίνου και στην περιοχή Μέκλενμπουργκ-Ανω Πομερανίας.

Οι εμπειρίες σ' αυτές τις περιοχές είναι πολύ διδακτικές. Αντί να "οργανώσει μια ρήξη με το νεοφιλελευθερισμό" όπως ισχυριζόταν το PDS, η ηγεσία του PDS στην πραγματικότητα επέβαλε νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Για παράδειγμα πέρασαν μια μείωση 15% στους μισθούς των εργαζόμενων στις δημόσιες συγκοινωνίες του Βερολίνου πριν από δύο μήνες. Αυτά τα ζητήματα χρειάζεται να αντιμετωπιστούν, για να καταφέρουμε να αναδείξουμε μια νέα Αριστερά. Αλλά τα πρώτα βήματα σ' αυτή τη διαδικασία έχουν γίνει, προσφέροντας ελπίδα σε εκατομμύρια ανθρώπους.

Στέφαν Μπόρνοστ,
Υπεύθυνος Εκδοσης της
Εφημερίδας Linksruck

Αίγυπτος

Οργή ενάντια στον Μουμπάρακ

Ενα κύμα διαδηλώσεων σαρώνει την Αίγυπτο τις παραμονές των προεδρικών εκλογών που θα γίνουν την Τετάρτη 14 Σεπτέμβρη. Το αντιπολιτευτικό κίνημα "Κιφάγια" (Αρκετά!) καλεί σε μποϊκοτάζ των εκλογών.

Στις 22 Αυγούστου πάνω από 600 ακτιβιστές της αντιπολίτευσης διαδήλωσαν στη πόλη Μανσούρα, που βρίσκεται στο Δέλτα του Νείλου, φωνάζοντας συνθήματα ενάντια στην κυβέρνηση και καλώντας τον κόσμο να μποϊκοτάρει τις εκλογές. Ηταν μια ακόμα από τις διαδηλώσεις που αμφισβητούν στη πράξη τους δρακόντειους "νόμους ασφαλείας" της Αιγύπτου.

Στις 21 Αυγούστου μια μικρή διαδήλωση οργανωμένη από τη "Νεολαία για την Αλλαγή" που συνδέεται με το κίνημα "Κιφάγια" έγινε στη συνοικία Ναχία της Γίζας -ένα φτωχό προάστιο του Καΐρου. Οι διαδηλωτές φώναζαν "Αρκετά με τον δικτάτορα Μουμπάρακ! Αρκετά με το μολυσμένο νερό! Αρκετά με τις ουρές για ψωμί!"

Το Μάη μια ειρηνική διαμαρτυρία ενάντια στο δημοψήφισμα για τις αλλαγές στο Σύνταγμα δέχτηκε βάρβαρη επίθεση από τραμπούκους του κυβερνητικού "Εθνικού Δημοκρατικού Κόμματος" (NDP), αστυνομικούς και ασφαλίτες. Τον Ιούλη μια άλλη διαδήλωση στη πλατεία Μιντάν Ταχρίρ, τη κεντρική πλατεία του Καΐρου, διαλύθηκε από αστυνομικούς με πολιτικά που επιτέθηκαν με γκλομπς.

Διαδηλώσεις

Το κεντρικό Κάϊρο έχει "σφραγιστεί" και οι συγκεντρώσεις απαγορεύονται. Οταν γίνεται μια κινητοποίηση οι διαδηλωτές βρίσκονται περικυκλωμένοι από τις ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας και ασφαλίτες. Σε απάντηση η "Κιφάγια" οργανώνει παράνομες διαδηλώσεις "αιφνιδιασμού" σε όλη τη χώρα.

Μετά τη διαδήλωση στη Γίζα ο Ντιάα ελ Σάουι, εκπρόσωπος της "Νεολαίας για την Αλλαγή" δήλωσε ότι "Το κίνημά μας συνεχίζει. Θα συνεχίσουμε να αμφισβητούμε τον πρόεδρο Χόσνι Μουμπάρακ και το βάρβαρο μηχανισμό καταστολής. Τους προκαλούμε να προσπαθήσουν να σταματήσουν τις δραστηριότητές μας ή να τις εμποδίσουν. Το μήνυμά μας προς αυτούς είναι: να μας περιμένετε σε κάθε πόλη της Αιγύπτου, σε κάθε δρόμο και στενάκι της Αιγύπτου. Να μας περιμένετε δίπλα στα σπίτια σας. Την επόμενη φορά θα είμαστε πιο κοντά σε εσάς απ' ότι μπορείτε να πιστέψετε".

Αυτοί οι μικροί και συχνά σύντομοι και βίαιοι αγώνες δίνουν φωνή στον αυξανόμενο λαϊκό θυμό ενάντια στο καθεστώς του Χόσνι Μουμπάρακ, καθώς πλησιάζουν οι προεδρικές εκλογές στην Αίγυπτο. Η δυσαρέσκεια εξαπλώνεται. Οι απεργοί εργάτες σε εργοστάσιο αμιάντου έκαναν κατάληψη στα κεντρικά γραφεία της συνομοσπονδίας των συνδικάτων. Οι εργάτες κρατούσαν ένα πανό που έγραφε "Αρνηθήκαμε να πεθάνουμε από καρκίνο και η μοίρα μας είναι να πεθάνουμε από πείνα".

Οι εργάτες, οι αγρότες, οι φοιτητές αρχίζουν πια να μη φοβούνται τους "έκτακτους νόμους". Ο Μουμπάρακ, σύμμαχος-κλειδί για τις ΗΠΑ στην περιοχή, βρίσκεται στην εξουσία από το 1981 κυβερνώντας τη χώρα με βάση νόμους που εφαρμόστηκαν μετά τη δολοφονία του Ανουάρ Ασαντ, του προκατόχου του.

Στη δεκαετία του '90 η Αίγυπτος αποδέχτηκε ένα πρόγραμμα νεοφιλελεύθερων "μεταρρυθμίσεων" που υπαγόρευσε το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Πολλές από τις δημόσιες επιχειρήσεις ιδιωτικοποιήθηκαν ενώ οι κοινωνικές υπηρεσίες και το εκπαιδευτικό σύστημα διαλύθηκαν. Το καθεστώς ξηλώνει τις αγροτικές μεταρρυθμίσεις που είχαν εφαρμοστεί στις δεκαετίες του '50 και του '60.

Κάτω από τη πίεση ενός πλατιού αντιπολιτευτικού κινήματος που περιλαμβάνει από άραβες εθνικιστές μέχρι τη Μουσουλμανική Αδελφότητα και την Αριστερά, το καθεστώς συμφώνησε να διεξαχθούν για πρώτη φορά προεδρικές εκλογές με περισσότερους από έναν υποψήφιους.

Η προεκλογική εκστρατεία ξεκίνησε μέσα σε ένα νέο κύμα καταστολής με στόχο την Αριστερά και τη Μουσουλμανική Αδελφότητα. Οι κινήσεις της αντιπολίτευσης και οργανώσεις για τη προστασία των ανθρώπινων δικαιωμάτων φοβούνται ότι στις εκλογές θα γίνει νοθεία για να αναδειχτεί ο Μουμπάρακ.

Τον περασμένο μήνα Αιγύπτιοι δικαστές απαίτησαν να επιβλέψουν την εκλογική διαδικασία, ύστερα από χρόνια στημένων δημοψηφισμάτων που πάντοτε έβγαζαν νικητή τον Μουμπάρακ. Στη διάρκεια του δημοψηφίσματος για τις αλλαγές στο Σύνταγμα, Αιγύπτιοι δημοσιογράφοι ψήφισαν σε πολλά εκλογικά τμήματα ο καθένας, φορώντας απλά τη κονκάρδα του NDP!

Οπως δήλωσε ένας ακτιβιστής από το Κάϊρο, που ζήτησε να παραμείνει ανώνυμος "Πρόκειται για παράνομες εκλογές που έρχονται μετά από ένα παράνομο δημοψήφισμα για αλλαγές στο Σύνταγμα. Μας είχαν υποσχεθεί ότι οι εκλογές με πολλούς υποψήφιους θα είναι μια πραγματική στροφή προς τη δημοκρατία. Ομως, όλοι ξέρουν ότι ο Μουμπάρακ θα κερδίσει τις εκλογές. Αυτές οι εκλογές θα είναι στημένες".

Σάιμον Ασαφ

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΟΣ

Νέα Ορλεάνη: Φτώχεια στην καρδιά του συστή

Γράφει ο Τζόναθαν Νιλ, συγγραφέας του βιβλίου: 'Βιετνάμ, ο αμερικάνικος πόλεμος"

Μισώ τον Τζορτζ Μπους με μια ασταμάτητη, αγριεμένη, τρελαμένη οργή. Δεκάδες εκατομμύρια, πιθανώς πάνω από εκατό εκατομμύρια άλλοι Αμερικανοί νιώθουν το ίδιο.

Η Νέα Ορλεάνη δεν θα του συγχωρηθεί. Είναι σημείο καμπής στην ιστορία.

Χρειάζεται να καταλάβουμε τρία πράγματα. Πρώτον, η Νέα Ορλεάνη ήρθε ενώ η πλειοψηφία των Αμερικανών είχαν πάρει θέση ενάντια στον πόλεμο του Ιράκ, και πιθανά θα κάνει αδύνατη τη συνέχιση αυτού του πολέμου. Δεύτερον αποκαλύφθηκε η βαθειά και παντελής διαφθορά όχι μόνο του Μπους και των πλούσιων, αλλά σε ολόκληρη την αμερικανική κοινωνία. Τρίτον, και σημαντικότερο, είναι οι κλιματικές αλλαγές. Αυτό θα είναι το μέλλον όλων μας, εκτός αν παλέψουμε. Αν παλέψουμε πραγματικά.

Πρώτα το Ιράκ. Η λαμπαδηφορία της Σίντι Σίχαν για το νεκρό της γιο έξω από το ράντσο του Μπους αποκάλυψε την αδυναμία του Μπους. Δεν τόλμησε να τη διώξει, ούτε να την αντιμετωπίσει. Οι προσπάθειες του Λευκού Οίκου να λερωθεί το όνομά της απέτυχαν παταγωδώς, γιατί η πλειοψηφία των Αμερικανών -58%- λένε πως την υποστηρίζουν. Σε οχτακόσιες πόλεις οργανώθηκαν διαδηλώσεις για να φανεί αυτή η υποστήριξη. Κι όλ' αυτά γιατί, τελικά, οι περισσότεροι Αμερικάνοι είναι ενάντια στον πόλεμο.

Οταν έγινε η Νέα Ορλεάνη, σε ολόκληρη τη χώρα ο Αμερικανικός λαός μιλούσε για το Ιράκ. Υπήρχαν 3.000 Εθνοφρουροί από τη Λουϊζιάνα στο Ιράκ, και 5.000 από το Μισσισσίπι. Είχαν σχεδόν ολόκληρο το βαρύ εξοπλισμό μαζί τους, έλεγε ο κόσμος. Μπορούμε να κάνουμε εισβολή εκεί, έλεγαν, αλλά δεν μπορούμε να βοηθήσουμε τον δικό μας κόσμο.

Οι φτωχοί τα έλεγαν αυτά, οι εργάτες, οι μαύροι. Ο Φράνκ Ρίτς, που γράφει τη βασική στήλη στους Τάιμς της Νέας Υόρκης, την εφημερίδα των πλούσιων, τα είπε κι αυτός. Τη Δευτέρα, αποκάλεσε τον Μπους άκαρδο, άπληστο δειλό. Πρόκειται για την αποτυχία της Βαγδάτης και της Φαλούτζα που γύρισε πίσω, έγραψε.

Οι δημοσιογράφοι που μισούσαν από καιρό τον Μπους, αλλά τον φοβόντουσαν κιόλας, τώρα ανοίγουν πυρ. Οι αμερικανικές εφημερίδες και η τηλεόραση είναι πολύ πιο σκληρές και πιο θυμωμένες από της Βρετανίας.

Πέρα από το Ιράκ, υπάρχει η απόλυτη αποτυχία κάθε ανθρωπιάς αυτής της κυβέρνησης. Δεν υπήρχε σχέδιο, λένε κάποιοι. Κι όμως υπήρχε. Αυτό ήταν το σχέδιο, αυτό που έκαναν. Η αμερικανική κυβέρνηση δεν κάνει "οικοδόμηση εθνών". Θυμηθείτε όταν κατέλαβαν τη Βαγδάτη, που όλοι νόμιζαν ότι θα είχαν κάποιο σχέδιο και αυτοί δεν έκαναν τίποτα άλλο απ' το να προστατέψουν το πετρέλαιο.

Στη Νέα Ορλεάνη είχαν το ίδιο σχέδιο. Πες στους πάντες να φύγουν. Μην κάνεις τίποτα για όσους δε φύγουν. Προστάτεψε τις πετρελαιοπηγές και τα διυλιστήρια.

Αυτό είναι που κάνει η αμερικανική κυβέρνηση. Επί 20 χρόνια, κόβουν δημόσιες υπηρεσίες από τον κόσμο, και απαντούν στις ανθρώπινες ανάγκες με Ειδικές Δυνάμεις. Σήμερα υπάρχουν δύο εκατομμύρια ενήλικοι Αμερικάνοι πίσω απ' τα κάγκελα της φυλακής, και 700.000 παιδιά. Κανένα έθνος στην ιστορία δεν φυλάκισε τέτοιο ποσοστό του λαού του για εγκλήματα. Και τώρα αντιμετωπίζοντας ξανά τις ανθρώπινες ανάγκες, έστειλαν τα πολυβόλα.

Ενας άντρας στο στάδιο είπε στο ρεπόρτερ ότι είχε βρεθεί στη φυλακή, και ήταν καλύτερα από εκεί που βρίσκεται τώρα. Στη φυλακή έχεις κάπου να ουρήσεις, είπε, και νερό να πιεις.

Ενας άλλος έδειξε τους νεκρούς που βρίσκονταν στα αναπηρικά καρότσια και στο έδαφος. Μας φέρονται χειρότερα από σκύλους, είπε: "Το σκύλο μου τον έθαψα".

Δεν πρόκειται για ατύχημα, ούτε για ανικανότητα. Οι αρχές είχαν με χρήση μοντέλων προβλέψει επακριβώς την καταστροφή, ήταν προετοιμασμένες γι' αυτό. Υπήρχαν αρκετά σχολικά λεωφορεία στη Νέα Ορλεάνη για να βγάλουν έξω όλα τα παιδιά απ' την πόλη, είχαν και αρκετούς οδηγούς. Δεν τα χρησιμοποίησαν. Αφησαν και τους ηλικιωμένους στα γηροκομεία.

Γιατί κανείς δεν θα πλήρωνε γι' αυτούς όταν θα έφταναν στον προορισμό τους. Και πολλοί άνθρωποι που είχαν αυτοκίνητο επίσης δεν έφυγαν γιατί δεν είχαν να πληρώσουν ξενοδοχείο εκεί που θα πήγαιναν. Ηξεραν, ο Μπους ήξερε, όλοι ήξεραν, ότι καμιά κυβέρνηση ή δημόσιος οργανισμός δεν θα το πλήρωνε, δεν υπήρχε κατάλυμα γι' αυτούς. Γιατί αυτή είναι η Αμερική το 2005.

Καταστροφή

Ο Ααρον Μπρούσαρντ, πρόεδρος μιας μικρής ενορίας, έκλαψε στη δημόσια τηλεόραση το σαββατοκύριακο καθώς έλεγε: "Ο άνθρωπος που είναι διαχειριστής στην πολυκατοικία μου, είναι υπεύθυνος για τα έκτακτα περιστατικά, είναι υπεύθυνος για όλα. Η μητέρα του είχε παγιδευτεί στο γηροκομείο Σαιντ Μπέρναρντ και κάθε μέρα τον έπαιρνε και του έλεγε: 'Ερχεσαι παιδί μου; Θα έρθει κανείς;' Και αυτός έλεγε: 'Ναι μάνα, κάποιος θα' ρθει να σε πάρει. Κάποιος θα' ρθει να σε πάρει την Τρίτη. Κάποιος θα' ρθει να σε πάρει την Τετάρτη. Κάποιος θα' ρθει να σε πάρει την Πεμπτη. Κάποιος θα' ρθει να σε πάρει την Παρασκευή.' Και την Παρασκευή το βράδυ η γυναίκα πνίγηκε."

Υπάρχει φαγητό και νερό, τώρα, επιτέλους, στο Αστροντόουμ του Χιούστον. Δεν ισχύουν όμως οι εκπτώσεις με τα κοινωνικά κριτήρια. Τα σούπερ μάρκετ της Γουόλ Μαρτ και τα ΜακΝτόναλντς σταμάτησαν να πληρώνουν τους μισθούς σε όλα τα μαγαζιά τους που έκλεισαν.

Ολος ο κόσμος, όλη η Αμερική είδε καθαρά και ξάστερα το αμερικάνικο απαρτχάιντ. Οι αρχές προσπάθησαν να βάλουν την ταμπέλα του εγκληματία στους μαύρους φτωχούς, να δικαιολογήσουν τα βάσανα που περνούσαν, και αυτή η προσπάθεια απέτυχε.

Ομως είδαμε σαπίλα πιο βαθειά από τον Μπους. Τις πρώτες μέρες υπήρχαν δεκάδες γνωστές προσωπικότητες που θα μπορούσαν να κάνουν ένα βήμα. Ο δήμαρχος, ο κυβερνήτης, ο υπεύθυνος εσωτερικής ασφαλείας, ο αρχηγός της αστυνομίας, ο τοπικός διοικητής της Εθνοφρουράς, ο Τζέσε Τζάκσον, η Χίλαρι Κλίντον, και πολλοί άλλοι, θα μπορούσαν να εμφανιστούν στην τηλεόραση και να πουν ότι ο Μπους απέτυχε, και εγώ είμαι εδώ για να απαιτήσω να έρθουν τα λεωφορεία, τα φορτηγά, το φαγητό. Βοηθήστε μας. Μπορούσαν να πουν σε όλους: Ελάτε στη Νέα Ορλεάνη. Θα είχε λειτουργήσει.

Μπορούσαν, οποιοσδήποτε από αυτούς, να πάνε στο στάδιο, όπως έκαναν οι ρεπόρτερ. Γιατί αυτό που θλίβει πιο βαθειά είναι ότι οι εργαζόμενοι φτωχοί εκεί, δεν μπόρεσαν να οργανωθούν. Οι ηγέτες τους, οι ιερείς τους και οι πολιτικοί τους, τους εγκατέλειψαν.

Μια ολόκληρη πολιτεία απέτυχε. Ο κόσμος από κάτω θα πρέπει να μάθει αυτό που ήξερε πριν από τριάντα χρόνια -πώς να οργανώνεται.

Ο Τζορτζ Μπους θα είναι πολύ πιο αδύναμος τώρα καθώς ο κόσμος θα στρίβει με αηδία. Και με αυτή την αδυναμία πάει και όποια δύναμη είχε να προχωρήσει τον πόλεμο στο Ιράκ. Ηταν ένα ζήτημα μηνών εώς τριών ετών, αλλά τώρα θα αναγκαστεί να τα παρατήσει. Η Νέα Ορλεάνη έσβησε τις 11 Σεπτέμβρη. Η ηθική του δικαιοδοσία χάθηκε.

Υπάρχει όμως κάτι πιο σημαντικό από τον πόλεμο και τη χρεοκοπία της Αμερικής -η παγκόσμια υπερθέρμανση.

Εδώ είναι η μεγαλύτερη σιωπή των ΜΜΕ. Οταν τους προκαλεί κάποιος λένε ότι δεν μπορείς να ρίξεις το φταίξιμο για μια καταιγίδα ή μια πλημμύρα στην παγκόσμια υπερθέρμανση. Αυτό είναι αλήθεια. Ομως οι κυκλώνες και οι τυφώνες στον Ατλαντικό και τον Ειρηνικό γίνονται όλο και πιο ισχυροί τα τελευταία δέκα χρόνια.

Η επιστήμη είναι απλή. Οι κυκλώνες δημιουργούνται σε ζεστά μέρη, επειδή η ζέστη τους προκαλεί. Η Καραϊβική είναι πιο ζεστή σήμερα από ό,τι ήταν οποτεδήποτε στην ανθρώπινη ιστορία. Η θερμοκρασία στη θάλασσα της Καραϊβικής ήταν 31 βαθμών Κελσίου. Οταν η Κατρίνα χτύπησε την ακτή, ήταν 33 βαθμών.

Είχα διαβάσει για την κλιματική αλλαγή κι άρα ήδη ήξερα ότι τα τέσσερα πιο ευάλωτα μεγάλα μέρη είναι το Μπαγκλαντές, το Δέλτα του Νείλου, η Ολλανδία και η Νέα Ορλεάνη. Ηξερα ήδη πώς η αμερικάνικη κυβέρνηση είχε αρνηθεί να χτίσει αντιπλημμυρική άμυνα για τη Νέα Ορλεάνη. Καθώς ο κυκλώνας πλησίαζε, καθόμουν μπροστά στην τηλεόραση περιμένοντας για αυτό που έγινε.

Περιβάλλον

Και πολλοί άνθρωποι ήξεραν. Αυτός είναι εν μέρει ο λόγος, είμαι σίγουρος, γιατί ο Μπους και όλοι οι άνθρωποί του δεν παραδέχονταν τι συμβαίνει. Μια βδομάδα πριν, ο άνθρωπος του Μπους στα Ηνωμένα Εθνη επέμεινε ότι ο Κόφι Ανάν πρέπει να αποσύρει από τη λίστα των αρχών του ΟΗΕ τις λέξεις "σεβασμός για το περιβάλλον". Ο Τζορτζ Μπους! Αυτό το δημιούργημα των πετρελαιάδων, ηγήθηκε της παγκόσμιας αντίστασης των πλούσιων στο να κάνουν το οτιδήποτε για την κλιματική αλλαγή. Η φύση τώρα απάντησε.

Η Νέα Ορλεάνη μας δείχνει το κλειδί του τρόμου που έρχεται. Δεν είναι οι πλημμύρες, ούτε οι καταιγίδες, ούτε το κρύο ούτε η ξηρασία που πρέπει να φοβόμαστε. Είναι η ανθρώπινη κοινωνία, ο τρόπος που ζούμε σήμερα, ο καπιταλισμός, αυτό πρέπει να φοβόμαστε. Αυτό το σύστημα μεταλλάσσει την καταστροφή σε μαζικό θάνατο. Μην ρωτήσετε αν η Νέα Ορλεάνη έχει να κάνει με τον πόλεμο, ή με την αποτυχία της κυβέρνησης, ή με τον καπιταλισμό, ή με το ρατσισμό, ή με την κλιματική αλλαγή. Εχει να κάνει με όλα αυτά, γιατί όλα αυτά έρχονται μαζί.

Το μέλλον θα είναι το ίδιο. Η παγκόσμια υπερθέρμανση θα δημιουργεί πρόσφυγες, οι οποίοι θα συναντούν κλειστά σύνορα. Ο ρατσισμός θα υποδαυλίζεται για να δικαιολογούνται αυτά τα σύνορα. Τα πολυβόλα θα περιφρουρούν τα σύνορα. Και οι καταυλισμοί θα απλώνονται για μίλια και για χρόνια.

Το ένα εκατομμύριο νέοι κλιματικοί πρόσφυγες που προέκυψαν στην Αμερική είναι κομμάτι, σύμφωνα με πρόσφατη εκτίμηση του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης, 20 εκατομμυρίων κλιματικών προσφύγων που υπάρχουν ήδη σε όλο τον κόσμο, κύρια από το Σάχελ και το Κέρας της Αφρικής.

Η ξηρασία στον καπιταλισμό θα σημάνει λιμό. Και πάνω απ' όλα, η παγκόσμια υπερθέρμανση θα σημάνει πόλεμο.

Διαδηλώσεις ενάντια στην παγκόσμια υπερθέρμανση οργανώνονται για τις 3 Δεκέμβρη στο Λονδίνο, το Εδιμβούργο και σε πολλές αμερικανικές πόλεις. Στο Λονδίνο, θα κάνουμε πορεία προς την αμερικάνικη πρεσβεία. Θα είναι μόνο η αρχή. Αλλά αυτή η βδομάδα είναι το σημείο καμπής. Πρέπει να τιμήσουμε τους νεκρούς, οργισμένοι, γιατί ζούμε σε μια παγκόσμια Νέα Ορλεάνη.

Πόλε

Τα αποτελέσματα του κυκλώνα Κα
αναταραχή στις ζωές και απώλεια περι
η Κατρίνα ήταν φυσική καταστροφή, οι
να αποφευχθούν και είναι παράλληλε
καθημερινά κοντά σε έναν άλλο Κόλπο,
προέρχονται από την εγκληματική συμ
στενά συνδεδεμένες. Πολλά μπορούν ν
σμες πολιτικές -από την άρνηση της ύπο
το να επιτρέπεται σε άπληστους κατ
προστατεύουν από τις καταιγίδες και υδ
ένταση της Κατρίνα. Αλλά τώρα υπάρχ

Η FEMA (Κρατική Υπηρεσία Αντιμ
Πρόεδρος Μπους απέτυχαν να παράσ
ανθρώπους της Νέας Ορλεάνης. Αυτοί
σουν. Είναι ουσιαστικά εγκατελειμένο
μέσα σε ρυπαρό νερό, στο Συνεδριακό
μοιραστούν το χώρο τους με τους ήδ
σκουπίδια και ανθρώπινα περιτώματα, χ

Αυτό μας θυμίζει το Ιράκ, όπου η υποδ
πόλεμο αναγκάζοντας τους ανθρώπου
ηλεκτρισμό, ιατρική βοήθεια και χωρί
προβλεφθεί. Πολλές μελέτες συμπέραιν
να πλημμυρίσει τη Νέα Ορλεάνη, ενώ π
τιμωρούσε εκατομμύρια αθώους, προ
πόλεμο. Παρόλα αυτά, οι κυβερνήσεις α
κυριαρχία και τα κέρδη.

Και στον Περσικό και στον Αμερικάνικ
περισσότερο. Και στα δύο μέρη, οι έγχ
ρατσιστικές πολιτικές. Αυτή η ασχήμ

ΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

και ρατσισμός
ματος

λεμος σε δύο κόλπους

να Κατρίνα είναι τραγικά, προκάλεσαν θάνατο,
α περιουσιών σε αφάνταστη κλίμακα. Παρόλο που
φή, οι επιπτώσεις της μπορούσαν σε μεγάλο βαθμό
ληλες με μια άλλη τραγωδία που ξεδιπλώνεται
όλπο, 7000 μίλια μακριά. Και οι δύο καταστροφές
ή συμπεριφορά της κυβέρνησης Μπους και είναι
ούν να ειπωθούν για το πώς κάποιες μακροπρόθε-
ης ύπαρξης της παγκόσμιας υπερθέρμανσης μέχρι
ς κατασκευαστές να καταστρέφουν νησιά που
και υδροβιότοπους- μπορεί να συνεισέφεραν στην
υπάρχουν πιο άμεσες ανησυχίες.

Αντιμετώπισης Εκτάκτων Περιστατικών) και ο
αράσχουν έγκαιρη βοήθεια στους φτωχότερους
Αυτοί οι άνθρωποι δεν είχαν τρόπο να δραπετεύ-
ιμένοι για μέρες να βουλιάζουν ως τη μέση τους
δριακό Κέντρο ή στο Σούπερντοουμ, έχοντας να
υς ήδη νεκρούς, περιτριγυρισμένοι από βρομερά
ατα, χωρίς πόσιμο νερό, φαγητό ή ιατρική βοήθεια.

η υποδομή καταστράφηκε από το εμπάργκο και τον
ρώπους να υφίστανται αποπνικτική ζέστη, χωρίς
χωρίς δουλειά. Και οι δύο καταστροφές είχαν
πέραιναν ότι ένας μεγάλος κυκλώνας θα μπορούσε
ενώ πολλοί πρόβλεπαν πως η εισβολή στο Ιράκ θα
, προκαλώντας αντίσταση και πιθανά εμφύλιο
σεις αγνόησαν αυτές τις μελέτες, κυνηγώντας την

κάνικο Κόλπο, οι φτωχότεροι άνθρωποι υποφέρουν
οι έγχρωμοι παραμελούνται και βασανίζονται από
ασχήμια αντικατοπτρίζεται σε έντονες εικόνες

παραμέλησης που προβάλλονται καθημερινά από τις τηλεοράσεις. Ο κόσμος που απεγνωσμένα ψάχνει για τα απαραίτητα, κατηγορείται ως εγκληματίας που λεηλατεί. Η αστυνομία της Νέας Ορλεάνης πήρε εντολή να σταματήσει τις προσπάθειες διάσωσης και αντί γι' αυτό, να προστατεύει τις περιουσίες, και η Εθνοφρουρά πήρε εντολές "να πυροβολεί για να σκοτώνει".

Ο πόλεμος στον Περσικό Κόλπο επηρεάζει άμεσα την καταστροφή που ξεδιπλώνεται στις Νότιες Πολιτείες. Τα κονδύλια για τον περιορισμό των πλημμύρων, για την ενίσχυση των φραγμάτων, για εκκένωση περιοχών και για ανακούφιση των πληγέντων ήταν ανεπαρκή και στην πραγματικότητα έχουν μειωθεί. Τον περασμένο χρόνο 71 εκατομμύρια δολάρια κόπηκαν από τον προϋπολογισμό για τον έλεγχο πλημμυρών, μόνο στη Νέα Ορλεάνη. Εν τω μεταξύ περισσότερα από 200 εκατομμύρια δολάρια σπαταλήθηκαν στο Ιράκ. Πού είναι τα γιγάντια ελικόπτερα που θα μπορούσαν να σώσουν τους εγκαταλειμένους ανθρώπους. Πού είναι οι γιγάντιες κλιματιζόμενες σκηνές και τα έτοιμα γεύματα που θα μπορούσαν να στεγάζουν και να ταΐζουν πρόσφυγες -οι ίδιες σκηνές και τα ίδια γεύματα που πουλάει η εταιρία Χαλιμπάρτον. Γιατί το 35-40% των Εθνοφρουρών της Λουϊζιάνα και του Μισσισιπή είναι στο Ιράκ, σε αποστολές θανάτου, αντί να βρίσκονται εδώ που τους χρειάζονται απελπισμένα.

Η διαταραχή της παραγωγής πετρελαίου στη Μέση Ανατολή (από τον πόλεμο στο Ιράκ) και της ικανότητας διύλισης στην Ακτή του Κόλπου (από την Κατρίνα) οδηγούν τις τιμές των καυσίμων προς τα πάνω με σπειροειδή τρόπο. Αυτές οι ελλείψεις χρησιμοποιούνται ήδη από τις μεγάλες εταιρίες πετρελαίου, σωλήνων και διύλισης σαν προσχήματα για να αποσπάσουν ακόμη περισσότερα κέρδη από τους εργαζόμενους των ΗΠΑ. Λόγω αυτής της εκμετάλλευσης, η οικονομία θα επηρεαστεί παγκόσμια, πιθανά φέρνοντας πληθωρισμό μαζί με ανεργία, μια ξαναεμφάνιση του "στασιμοπληθωρισμού" που μας έπληττε στη διάρκεια του Πολέμου στο Βιετνάμ.

Οι φωνές μας πρέπει να ακουστούν.

Ανακοίνωση του αντιπολεμικού κινήματος "Ενωμένοι για Ειρήνη και Δικαιοσύνη"

Η Ρεπουμπλικανική δεξιά έκανε λάθος υπολογισμούς

Γράφει ο Άλεξ Καλλίνικος

Η 82η Αερομεταφερόμενη Μεραρχία αναπτύχθηκε στη Νέα Ορλεάνη το σαββατοκύριακο. Η τελευταία φορά που αυτή η στρατιωτική μονάδα είχε σταλεί σε αμερικάνικη πόλη ήταν σε απάντηση στην εξέγερση του Λος Αντζελες τον Απρίλη του 1992.

Η εξέγερση του Λος Αντζελες ήταν, μέχρι τώρα, το πιο πρόσφατο μεγάλο γεγονός που έφερε στο φως τις σκληρές πραγματικότητες του ταξικού χάσματος και των φυλετικών διακρίσεων στην αμερικάνικη κοινωνία. Ηρθε τη στιγμή που οι ΗΠΑ είχαν βγει νικηφόρα από τον Ψυχρό Πόλεμο και είχαν τσακίσει το Ιράκ στο Πόλεμο του Κόλπου το 1991.

Η μεγάλη έκρηξη θυμού των φτωχών του Λος Αντζελες -λευκών, μαύρων, λατίνων- έβγαλε στη φόρα την αποτυχία του προέδρου Τζορτζ Μπους -του πατέρα του σημερινού- να αντιμετωπίσει τα εσωτερικά προβλήματα της αμερικάνικης κοινωνίας. Προανήγγειλε την ήττα του από τον Μπιλ Κλίντον στις προεδρικές εκλογές του Νοέμβρη εκείνου του χρόνου.

Ο γιος του Μπους δε μπορεί να θέσει ξανά υποψηφιότητα για Πρόεδρος. Ομως, οι πολιτικές αντιδράσεις στην καταστροφή που έσπειρε ο τυφώνας Κατρίνα στο Δέλτα του Μισσισίπι, μπορεί να μετατρέψει τον γιο Μπους σε αχρηστευμένο πρόεδρο για την υπόλοιπη θητεία του.

Συχνά αποδεικνύεται ότι "φυσικές" καταστροφές έχουν ανθρώπινα αίτια - σε αυτή την περίπτωση την καταστροφή του περιβάλοντος και την παραμέληση των φραγμάτων που άφησαν την Νέα Ορλεάνη ανοχύρωτη απέναντι στον τυφώνα.

Ομως, πάντοτε οι συνέπειες τέτοιων καταστροφών λειτουργούν σαν ακτινογραφίες, που φωτίζουν με σκληρό τρόπο τα δομικά ελατώματα των κοινωνιών που συμβαίνουν. Ο Τυφώνας Κατρίνα το έκανε αυτό με ιδιαίτερα σκληρό τρόπο.

Εφερε στο φως της ημέρας -και στις οθόνες των τηλεοράσεων όλου του κόσμου- τη τεράστια δεξαμενή φτώχειας και δυστυχίας, ιδιαίτερα ανάμεσα στους Αφρο-Αμερικάνους, που συνήθως αποκρύπτεται στα βάθη της αμερικάνικης κοινωνίας.

Ομως επίσης, ο "Κατρίνα" έφερε το ισχυρότερο κράτος του κόσμου σε μια δεινή θέση. Ο οικονομολόγος Πολ Κρούγκμαν χρησιμοποιεί τη στήλη του στους Νιου Γιορκ Ταϊμς για να καταγγείλει μια "ανίκανη κυβέρνηση που βρίσκει δικαιολογίες αντί να κάνει τη δουλειά της". Είναι όμως, σημαντικό να δούμε ότι δεν είναι ζήτημα ανικανότητας ή αμέλειας της κυβέρνησης Μπους, αλλά αντανακλά τη βασική της ιδεολογία.

Αυτό που ενοποιεί την Ρεπουμπλικανική δεξιά που αυτό το διάστημα κυριαρχεί στον Ουάσιγκτον είναι, ανάμεσα σε άλλα, η επιλογή να περιορίσει τις λειτουργίες του κράτους στο επίπεδο που βρίσκονταν στις αρχές του 20ου αιώνα, επί προεδρίας του Γουίλιαμ ΜακΚίνσεϊ, όταν δεν υπήρχε φόρος εισοδήματος.

Στη πρώτη θητεία του ο Μπους επέβαλε τεράστιες περικοπές στη φορολογία που ωφέλησαν άμεσα τους πλούσιους. Τα ομοσπονδιακά φορολογικά έσοδα έπεσαν ως ποσοστό του εθνικού εισοδήματος στο χαμηλότερο επίπεδο από τις αρχές της δεκαετίας του '50. Σε συνδυασμό με την αύξηση των στρατιωτικών δαπανών, το αποτέλεσμα ήταν ένα ρεκόρ στα ελλείμματα του προϋπολογισμού -η ομοσπονδιακή κυβέρνηση ξοδεύει πολύ περισσότερα απ' ότι εισπράτει από φόρους. Οταν ο Πολ Ο Νηλ, τότε υπουργός Οικονομικών, διαμαρτυρήθηκε, αποστομώθηκε από τον αντιπρόεδρο Ντικ Τσένι με τη φράση "Ο Ρήγκαν απέδειξε ότι τα ελλείμματα δεν έχουν σημασία".

Οι κύριοι στόχοι του Μπους στη δεύτερη θητεία του για το εσωτερικό, είναι η κατάργηση του φόρου κληρονομιάς και η ιδιωτικοποίηση της Κοινωνικής Ασφάλισης -του ομοσπονδιακού προγράμματος συντάξεων- με την παράδοσή του στις "φροντίδες" της Γουόλ Στριτ. Πολλοί πιστεύουν ότι το παιχνίδι που παίζει η Ρεπουμπλικάνικη δεξιά είναι να περικόψει τόσο πολύ τους φόρους ώστε η δημοσιονομική κρίση που θα ακολουθήσει να επιβάλλει ακόμα πιο άγριες περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες.

Οσο για τους φτωχούς που θα είναι τα κυρίως θύματα αυτών των πολιτικών η απάντηση θα είναι η άλλη όψη του Αμερικάνικου κράτους που ισχυροποιείται αντί να αδυνατίζει -η αστυνομία, η Εθνοφρουρά και το τεράστιο "βιομηχανικο-σωφρονιστικό σύμπλεγμα".

Κατ' αυτή την έννοια, η κύρια αποτυχία της κυβέρνησης Μπους σε σχέση με τη Νέα Ορλεάνη, το να ρίχνει δηλαδή πόρους στην Εσωτερική Ασφάλεια και από την άλλη να απορρίπτει τα αιτήματα του Σώματος Μηχανικού του στρατού για ενίσχυση των φραγμάτων, είναι απολύτως λογική. Θέλει ένα κράτος-σιδερένια γροθιά τόσο για το εσωτερικό όσο και για το εξωτερικό.

Η πολιτική θύελλα που ξέσπασε μετά τον "Κατρίνα" δείχνει ότι η Ρεπουμπλικάνικη δεξιά έκανε λάθος στους υπολογισμούς της. Η ισχύς κάθε κράτους στηρίζεται στη συναίνεση και στη νομιμοποίηση όχι απλά στον καταναγκασμό. Αυτό ισχύει τόσο στο διεθνές επίπεδο όσο και στο εσωτερικό.

Τα χάλια στο Ιράκ έχουν κάνει μεγάλη ζημιά όχι μόνο στην εικόνα της Αμερικής στο εξωτερικό αλλά και στην διαθεσιμότητα άλλων κρατών να δουν την παγκόσμια ηγεμονία των ΗΠΑ σαν νόμιμη και προς το συμφέρον τους.

Η αναπαραγωγή αυτού του φαινομένου στη Νέα Ορλεάνη, με θύματα τώρα τους αμερικάνους πολίτες, το πιο πιθανό είναι να κάνει ακόμα μεγαλύτερη ζημιά. Οι εικόνες της κόλασης από το Σούπερντομ και το Κονβέντιον Σέντερ θα οδηγήσουν ακόμα περισσότερους ανθρώπους σε όλο το κόσμο να αναρωτηθούν αν πράγματι ο καπιταλισμός της ελεύθερης αγοράς αλά ΗΠΑ είναι ό,τι καλύτερο μπορούν να ελπίζουν.

Η συμφωνία στις Τράπεζες

"Άθλος" για τον Χατζηκωστή, δυσαρέσκεια για τα μέλη

Η δυσαρέσκεια, η δυσφορία, ο θυμός και η απογοήτευση ήταν τα κύρια χαρακτηριστικά της Γενικής Συνέλευσης των εργαζομένων στις τράπεζες. Παρά την μεγάλη πλειοψηφία που ενέκρινε την συμφωνία το κλίμα από την πλειοψηφία όσων είχαν τοποθετηθεί στην συνέλευση ήταν αντίθετο στους χειρισμούς της ηγεσίας της ΕΤΥΚ.

Ο Γ.Γ. της ΕΤΥΚ χαρακτήρισε την συμφωνία σαν: «άθλο και πλήγμα κατάφωρο εναντίον της εργοδοσίας». Άθλος είναι πράγματι τα όσα παραχώρησε στις τράπεζες σε βάρος των εργαζομένων. Οι δυσαρέσκεια των εργαζομένων ήταν για πολλά σημεία της συμφωνίας.

Η υπογραφή τριετούς σύμβασης για παράδειγμα και με τόσο χαμηλό ποσοστό αύξησης του 2% για τρία χρόνια μόνο τις τράπεζες εξυπηρετεί. Προνοεί 0.6 για τον πρώτο και άλλο 0,6 για το δεύτερο χρόνο και 0,8 για τον τρίτο χρόνο. Όταν ο Χατσηκωστής ρωτήθηκε από ένα μέλος στην συνέλευση να εξηγήσει γιατί δέχτηκε τόσο χαμηλό ποσοστό όταν στην προηγούμενη σύμβαση κέρδισαν 2% για κάθε χρόνο; Χωρίς να έχει κανένα επιχείρημα το έριξε στην κινδυνολογία λέγοντας ότι: «Εγώ θεωρώ τυχερούς όσους από τους τραπεζικούς υπαλλήλους καταφέρουν να έχουν μόνιμη δουλεία μέχρι τέλος της καριέρας τους». Δεν έμεινε μόνο σ'αυτό υποστήριξε ακόμα πως: «Ο τραπεζικός τομέας στην Κύπρο πάσχει και οι τραπεζικοί υπάλληλοι στο νησί είναι προνομιούχοι». Τι περιμένει κανείς από αυτόν όταν ο ίδιος ο Γ.Γ. της ΕΤΥΚ χαρακτηρίζει προνομιούχους τους τραπεζικούς αντί τις τράπεζες. Αν υπάρχουν κάποιοι προνομιούχοι αυτοί είναι οι τραπεζίτες και οι όμοιοι τους και όχι οι εργαζόμενοι. Μάλιστα λέει αυτά τα χοντρά ψέματα την στιγμή που οι ίδιες οι τράπεζες ανακοινώνουν αύξηση των κερδών τους κατά 63% το 6μηνο και δεκάδες εκατομμύρια κέρδη.

Ένα άλλο σημείο στο οποίο υπήρξε μεγάλη αντιπαράθεση είναι η επέκταση του ωραρίου για το κοινό από τις 12.30 στις 1.30 καθημερινά. Σήμερα που το ωράριο για το κοινό κλείνει στις 12.30 οι τραπεζικοί σχολάνε πιο αργά από το κανονικό ωράριο μέχρι να κλείσουν τα ταμεία και άλλες δουλειές της ημέρας πόσο μάλλον όταν θα κλείνουν για το κοινό στις 1.30. Αυτό θα σημαίνει ακόμα μεγαλύτερη αύξηση της εντατικοποίησης που ήδη αυξάνει και από την έλλειψη προσωπικού και από την πολιτική των τραπεζών να κλείνουν υποκαταστήματα.

Άλλο μέρος της συμφωνίας για το οποίο υπήρξε μεγάλη αντίθεση ήταν η αύξηση της εισφορά των εργαζομένων στο Ταμείο Υγείας. Συμφώνησε για αύξηση της εισφοράς για κάθε εξαρτώμενο από 1% σε 4% με 5% πράγμα που στην πράξη σημαίνει ότι πολλοί τραπεζιτικοί όχι μόνο δεν θα πάρουν καμία αύξηση αλλά θα δώσουν και από την τσέπη.

Κριτική έγινε ακόμα και για την ΑΤΑ και ότι με το κουτσούρεμα της έχει εξανεμιστεί και ότι δεν ανταποκρίνεται στην πραγματική αύξηση του πληθωρισμού και οτι χρειάζεται να αναθεωρηθούν οι χρονιέες προσαυξήσεις.

Ο Χατζηκωστής ξεπούλησε ακόμα και τα αναδρομικά αφού η συμφωνία έληξε το τέλος του 2004 ενώ η τράπεζες θα δώσουν αναδρομικά από την 1/7/2005.

Είναι φανερό πως μια τέτοια συμφωνία η οποία εξασφάλισε πολύ λιγότερα από τις προσδοκίες των εργαζομένων, κατάφερε να περάσει με ποσοστό γύρο στο 70%, παρά την μεγάλη δυσαρέσκεια και απογοήτευση που υπήρχε μέσα στην Γενική Συνέλευση, μόνο και μόνο γιατί δεν υπήρχε μια έστω και μικρή οργανωμένη πρωτοβουλία που να εκφράσει οργανωμένα και να συσπειρώσει όλους αυτούς που ήταν αντίθετοι. Η έλλειψη μιας τέτοιας αντιπολίτευσης έκανε ακόμα και μέλη που δεν συμφωνούν με την σύμβαση να θεωρούν μάταιο να την καταψηφίσουν και να ψηφίσουν ναι. Παρόλα αυτά το πολύ χαμηλό ποσοστό συμμετοχής, που με δυσκολία έφτασε μόλις στο 41% δείχνει πως πολλοί εργαζόμενοι θεωρούν μάταιο να πάνε στην συνέλευση και ότι μπορούν να ανατρέψουν τα σχέδια του Χατζηκωστή, ένα πράγμα που δεν ήταν αδύνατο άμα δει κανείς πως το ποσοστό που καταψήφισε την συμφωνία ήταν εκεί απομονωμένο και ανοργάνωτο και κατάφερε με αυτές τις συνθήκες να πάρει 30%.

Με λίγη οργάνωση και συντονισμό μπορούσε να ανατρέψει τους «άθλους» του Χατζηκωστή και να πετύχει ένα πραγματικό άθλο για τους εργαζόμενους απορρίπτοντας την συμφωνία ξεπούλημα.

Νίκος Αγιομαμίτης

Μεταλλείο Σκουριώτισσας

Άμεση Κρατικοποίηση

Η Αρχιεπισκοπή σαν Πόντιος Πιλάτος «νίπτει τας χείρας» αφού ο μητροπολίτης Πάφου σαν προϊστάμενος της Ιεράς Συνόδου δήλωσε πως η Αρχιεπισκοπή έκανε το καθήκον της στο ακέραιο. Αυτή η κοροϊδία συνεχίζεται για εννιά μήνες τώρα.

Έτσι οι εργαζόμενοι στο Μεταλλείο της Σκουριώτισσας έστησαν αντίσκηνο έξω από την είσοδο της Αρχιεπισκοπής για να ευαισθητοποιήσουν τους ιεράρχες. Όμως αυτοί φαίνεται ότι είναι παχύδερμα αφού δηλώνουν πως δεν οφείλουν τίποτε στους εργαζόμενους και πώς ο ρόλος τους έχει εξαντληθεί σε ρόλο διαμεσολαβητή στην Hellenic Cooper Mines. Όμως η ΕΜΕ που ανήκει στην Εκκλησία έχει την πλειοψηφία των μετοχών της Hellenic Cooper Mines. Με λίγα λόγια οι ιεράρχες παίζουν πελλό και αρνούνται να πληρώσουν τα δεδουλευμένα μεροκάματα των εργαζομένων.

Η Αρχιεπισκοπή την Μεγάλη Πέμπτη έδωσε 200,000 στους εργαζόμενους μετά την πίεση που δέχτηκε από τις κινητοποιήσεις τους και την δημόσια κατακραυγή που είχε τους εργαζόμενους απλήρωτους μέρες του Πάσχα. Τώρα ψάχνει για να ξεφορτωθεί το Μεταλλείο και ελπίζει να φορτώσει στον υποψήφιο αγοραστή εκείνα που οφείλει στους εργαζόμενους.

Μετά την αύξηση του χαλκού από 1400 — 1600 δολάρια τον τόνο σε υπερδιπλάσια τιμή των 3000 — 4000 τον τόνο η Αρχιεπισκοπή δηλώνει ότι : «Όσα πάρουμε από την πώληση θα είναι κέρδος» αδιαφορώντας για το ότι 45 εργαζόμενοι είναι ήδη στο δρόμο και απλήρωτοι.

Για να σταματήσουν να παίζουν με το ψωμί και τις οικογένειες των εργαζομένων χρειάζεται μία διαφορετική πολιτική από τις ηγεσίες των συντεχνιών. Η ανοχή που δείχνουν φέρνει τα αντίθετα αποτελέσματα. Ο αγώνας των 45 εργαζομένων έξω από την Αρχιεπισκοπή είναι πολύ σημαντικός αλλά δεν πρέπει να μείνουν μόνοι και απομονωμένοι. Μπορούν και πρέπει να μετατρέψουν αυτό το δίκαιο αγώνα σε αγώνα ολόκληρης της εργατικής τάξης και να ζητήσουν άμεσα την συμπαράσταση των εργαζομένων στις εταιρείες και τα ξενοδοχεία της Εκκλησίας.

Η παράδοση των αγώνων των εργαζομένων στην Σκουρίωτισσα είναι πλούσια και δείχνει το δρόμο για το πώς μπορούν να νικήσουν. Εκτός από του να τους πληρώσει η Εκκλησία τα χρωστούμενα, χρειάζεται να ζητήσουν να το πάρει το κράτος και να το δουλέψει αφού υπάρχει και ζήτηση και αύξηση της τιμής του χαλκού. Έτσι όχι μόνο θα πληρωθούν αλλά θα σωθούν και οι δουλείες τους. Αμεση κρατικοποίηση τώρα χωρίς καμία αποζημίωση στην Εκκλησία. Αυτό θα πρέπει να είναι το αίτημα του αγώνα τους. Έχουν όλο το δίκαιο με το μέρος τους και την αμέριστη συμπαράσταση κάθε εργαζόμενου αρκεί να τους δώσουν την ευκαιρία να την εκφράσουν ηθικά και υλικά.

Ν.Α.

Μπορούμε να εμποδίσουμε την αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης

«Η επέκταση του ορίου αφυπηρέτησης από το 60ό στο 63ο έτος σε διάφορους ημικρατικούς οργανισμούς και στην τοπική αυτοδιοίκηση δεν αποτελεί προοδευτική πρόταση και για το σκοπό αυτό, η ΣΗΔΗΚΕΚ ΠΕΟ, συνεχίζει να διατηρεί έντονες επιφυλάξεις και διαφωνίες το όριο αφυπηρέτησης είναι δικαίωμα των εργαζομένων που δεν θα έπρεπε να απεμποληθεί δεν πρέπει να περιορίζονται τα κοινωνικά δικαιώματα των εργαζομένων τυχόν εφαρμογή των μέτρων θα επηρεάσει ιδιαίτερα τη νεολαία και θα δημιουργήσει προβλήματα ανανέωσης, παραγωγικότητας και εισαγωγής νέων μεθόδων και δεξιοτήτων στους Οργανισμούς.»

Αυτά αναφέρει σε ανακοίνωση της η ΣΗΔΗΚΕΚ-ΠΕΟ. Είναι μια σημαντική απόφαση, παρά το ότι παραλείπει να πει ότι η συνδιάσκεψη αποφάσισε την λήψη μέτρων για να εμποδίσουμε την εφαρμογή του 63. Είναι σημαντική γιατί έρχεται να ανατρέψει την εικόνα, οτι η αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης είναι τετελεσμένο γεγονός, που η κυβέρνηση, τα κόμματα, και οι ηγεσίες της ΣΕΚ και της ΠΑΣΥΔΥ, θέλουν να περάσουν. Έρχεται να δείξει ότι μπορεί οι ηγεσίες να τα βρήκαν μεταξύ τους, στην βάση του κόσμους όμως υπάρχει μεγάλη αντίδραση. Άλλωστε το ότι η ηγεσία της ΠΕΟ, παρά το ότι αρχικά η θέση της ήταν να μην αντιστρατευτεί την πρόταση της κυβέρνησης, στο τέλος δέχτηκε έστω και φραστικά να διαφοροποίησει την θέση της, είναι το αποτέλεσμα των έντονων αντιδράσεων στην βάση των μελών της.

Να οργανώσουμε την διάθεση

Χρειάστηκαν δύο παγκύπριες συνδιασκέψεις μέχρι να αποφασίσει η ΠΕΟ ότι τα μέλη της δεν θέλουν να αυξηθεί το όριο σύνταξης τους. Σημαντικό ρόλος στο να πετύχουν τελικά τα μέλη της βάσης να περάσουν την θέση τους και στις δύο συνδιασκέψεις, έπαιξαν η δράση τους και οι πρωτοβουλίες που πήραν στους χώρους δουλείας τους όλο αυτό το διάστημα. Ιδιαίτερα οι πρωτοβουλίες από τους εργαζόμενους σε ΑΤΗΚ και ΑΗΚ, με ψηφίσματα και μάζεμα υπογραφών, έδωσαν την δυνατότητα πρώτα και κύρια να ανοιχτεί η συζήτηση γύρο από το θέμα της αύξησης του ορίου αφυπηρέτησης και ταυτόχρονα η μεγάλη ανταπόκριση που βρήκαν οι πρωτοβουλίες, ανέβασε την αυτοπεποίθηση αρκετού κόσμου να πιστέψει ότι μπορούμε να εμποδίσουμε την αύξηση στα 63, παρά την αποδοχή του από τις ηγεσίες των συντεχνιών. Αυτό φάνηκε καθαρά από την συμμετοχή του κόσμου στην δεύτερη συνδιάσκεψη. Αυτό που τώρα χρειάζεται είναι ο καλύτερος συντονισμός και η κλιμάκωση των πρωτοβουλιών από τους εργαζόμενους.

Ήδη η μαγιά υπάρχει και έδειξε στην πράξη ότι φέρνει αποτελέσματα. Χρειάζεται όμως οι πρωτοβουλίες να μην μείνούν περιορισμένες με τα καλά αποτελέσματα που έχουν σε κάποιους χώρους δουλείας. Για να φτάσουμε να εμποδίσουμε να εφαρμοστεί η πρόταση της κυβέρνησης, πρέπει να μπορέσουμε να συντονίσουμε σε ένα κοινό μέτωπο την αντίδραση που υπάρχει παντού. Οι εκπαιδευτικοί, οι τραπεζιτικοί, οι φοιτητές, οι εργαζόμενοι στους ημικρατικούς και τους δήμους, είναι μια τεράστια δύναμη που αν οργανωθεί και μπει σε κίνηση μπορεί να ανατρέψει τους σχεδιασμούς της κυβέρνησης.

Μπορεί να μοιάζει και να ακούεται δύσκολο να πετύχουμε μιας τέτοιας κλίμακας συντονισμό, όμως η μέχρι σήμερα εμπειρία μας δείχνει ότι ποτέ μην λες ποτέ. Ποίος θα περίμενε ότι δυο συνδιασκέψεις θα πήγαιναν κόντρα στην απόφαση της ηγεσίας της ΠΕΟ. Τα επιχειρήματα με τα οποία προσπαθούσαν, ιδιαίτερα από πλευράς ΣΕΚ, να συγχύσουν τον κόσμο ότι τάχατες το υφιστάμενο προσωπικό δεν το επηρεάζει η αύξηση στο όριο αφυπηρέτησης, έχουν πια ξυφτίσει. Σήμερα μέχρι και η ΣΕΚ παραδέχεται ότι η αύξηση στα 63, συνιστά έμμεση μείωση των συνταξιοδοτικών ωφελημάτων των εργαζομένων σε ποσοστό 15,8%.

Πέτρος Μιχαήλ

ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ

Θέλουν να την κάνουν σαν την "ΗΛΙΟΣ"

Οι εξελίξεις στην Ολυμπιακή μοιάζουν πολύ με το τι συμβαίνει με τις Κυπριακές Αερογραμμές τα τελευταία χρόνια. Τα στρατηγικά σχέδια για «διάσωση» της εταιρείας διαδέχονται το ένα το άλλο. Οι επιθέσεις στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων δεν έχουν τέλος.

Το τελευταίο στρατηγικό σχέδιο της κυβέρνησης βρίσκεται σε εξέλιξη και οι εργαζόμενοι έχουν μπει στη μέγγενη. Παρά το ότι αρκετοί από αυτούς δεν συμφωνούν με αυτό το σχέδιο, η κυβέρνηση προχωρά στην εφαρμογή του αδιαφορώντας για τις αντιδράσεις. Είναι φανερό ότι ο διάλογος που υπόσχεται αφορά στην ουσία την άνευ όρων αποδοχή των σχεδίων της όπως καταγγέλλουν σήμερα οι συντεχνίες των αεροσυνοδών και των πιλότων.

Το παράδειγμα των Ολυμπιακών Αερογραμμών είναι χρήσιμο όχι μόνο για να δουν οι εργαζόμενοι των Κυπριακών Αερογραμμών τι πραγματικά θέλουν να κάνουν με την εταιρία, κυβέρνηση και εργοδότες αλλά και για τον τρόπο που αντιστέκονται αποτελεσματικά οι εργαζόμενοι στην Ολυμπιακή. Η μόνη ελπίδα για τους ίδιους αλλά και για να μην ταξιδεύουμε και εμείς με ιπτάμενα φέρετρα σαν αυτά της «Ηλιος» είναι η δική τους αντίσταση και αγώνας και η δική μας συμπαράσταση.

Η κυβέρνηση του Καραμανλή βάζει πρώτη στη σειρά για ξεπούλημα την Ολυμπιακή. Λίγους μήνες πριν είχε υπογράψει μνημόνιο με τον όμιλο Olympic Investors για το ξεπούλημα των Ολυμπιακών Αερογραμμών. Τώρα δηλώνει ότι οι διαδικασίες πρέπει να επιταχυνθούν. Η δικαιολογία είναι το πρόστιμο που έχει επιβάλει η Ευρωπαϊκή Επιτροπή για "παράνομη κρατική επιδότηση" η οποία παραβιάζει τους "κανόνες του ανταγωνισμού".

Τα σενάρια στις εφημερίδες και τα κανάλια δίνουν και παίρνουν. Η Ολυμπιακή θα κλείσει, θα μπει σε καθεστώς "εκκαθάρισης εν λειτουργία" -με τα "φιλέτα" της να βγαίνουν στο σφυρί. Την ίδια στιγμή η κυβέρνηση επιστρατεύει όλα τα μέσα για να αποδείξει πόσο "αναγκαία" είναι η ιδιωτικοποίηση. Από τις συκοφαντίες που διαρρέουν ξανά διοίκηση και υπουργείο για τους "τεμπέληδες" που προκαλούν χάος στα δρομολόγια, μέχρι την ανοικτή τρομοκρατία: η διοίκηση έκανε μήνυση στην ηγεσία του σωματείου των πτυχιούχων τεχνικών (ΕΠΤΑΟΑ) γιατί κατήγγειλε την ενοικίαση αεροσκαφών που δε περνούν τους κατάλληλους ελέγχους ασφαλείας στην τεχνική βάση. Τα δικαστήρια έβγαλαν παράνομη την 24ωρη απεργία της ΕΙΣΦ με αίτημα τη τήρηση της Συλλογικής Σύμβασης.

Η ιδιωτικοποίηση της Ολυμπιακής δεν θα είναι μόνο ένα σκάνδαλο -ένα ακόμα δώρο του Καραμανλή στα αρπακτικά της αγοράς. Θα είναι ένα έγκλημα. Ούτε μήνας δεν έχει συμπληρωθεί από τη τραγωδία της πτώσης του Μπόϊνγκ της "Ηλιος" στο Γραμματικό. Ο άδικος χαμός 121 ανθρώπων έδειξε το πραγματικό πρόσωπο της "απελευθερωμένης αγοράς" των αεροπορικών μεταφορών. Οι εταιρείες χαμηλού κόστους γίνονται "ανταγωνιστικές" με τη διάλυση των εργασιακών σχέσεων και τη παραβίαση των κανονισμών ασφαλείας. Αυτά τα δυο πάνε μαζί.

Ιδιωτικοποίηση σημαίνει να γίνει η Ολυμπιακή μια ακόμα εταιρεία "χαμηλού κόστους" που θα ανταγωνίζεται την Aegean του Βασιλάκη, την Easyjet του Χατζηιωάννου ή και την "Ηλιος" κυριολεκτικά μέχρι θανάτου. Αν ξεπουληθεί η Τεχνική Βάση σε κάποιο άλλο αρπακτικό της αγοράς, θα γίνει σαν τις ιδιωτικές "τεχνικές βάσεις" στη Βρετανία που έβαζαν υπογραφές σε λευκά χαρτιά για να πετάνε τα ιπτάμενα φέρετρα της "Ηλιος".

Αυτά δεν είναι αυθαίρετη κινδυνολογία. Η Olympic Investors είναι ένας όμιλος κτηματομεσιτών, κερδοσκόπων στις τιμές της γης και των ακινήτων, που θέλουν να τσοντάρουν μια φτηνή αεροπορική εταιρεία δίπλα στα ξενοδοχεία και τα εμπορικά τους κέντρα. Οπως η Libra -η μητρική εταιρεία της "Ηλιος" δηλαδή. Στο τελικό κατάλογο των πέντε υποψηφίων ήταν και η DBA η εταιρεία απ' την οποία είχε νοικιάσει τα αεροπλάνα της η Ηλιος.

Το ίδιο ψεύτικη και υποκριτική είναι και η "καραμέλα" που πιπιλίζουν όλα τα τελευταία χρόνια κυβερνήσεις και ΜΜΕ, ότι τάχα "δε μπορούν οι φορολογούμενοι να πληρώνουν συνέχεια τις μαύρες τρύπες" μιας δημόσιας Ολυμπιακής. Ούτε ο δημόσιος χαρακτήρας, ούτε οι κατακτήσεις των εργαζόμενων -που τις βαφτίζουν "προνόμια"- είναι η αιτία για τις όποιες οικονομικές δυσκολίες της Ολυμπιακής. Η αιτία είναι το τρελοκομείο της αγοράς.

Η Ολυμπιακή έγινε δημόσια το 1975, όταν ο Ωνάσης την είχε φτάσει στα πρόθυρα της χρεοκοπίας. Την αποκαλούσε "κουβά γεμάτο ακαθαρσίες". Το κράτος ανέλαβε να μπαλώσει την αποτυχία του "δαιμόνιου δισεκατομμυριούχου" με το αζημίωτο για τον ίδιο φυσικά. Και από τότε η Ολυμπιακή δεν έπαψε να χρηματοδοτεί έμμεσα τα κέρδη μιας σειράς καπιταλιστών, όπως των βαρόνων του Τύπου -μεταφέρει σχεδόν τζάμπα τις εφημερίδες και τα περιοδικά τους.

Ο λόγος που η Ολυμπιακή παρουσιάζει ελλείμματα -παρά τα αλλεπάλληλα σχέδια "διάσωσης"- είναι ο ίδιος που κολλάει στο τοίχο όλα τα μεγαθήρια των αιθέρων στις ΗΠΑ και στην Ευρώπη. Η κρίση του καπιταλισμού κι ο τυφλός τρόπος που λειτουργεί το σύστημα. Η παραμικρή αφορμή αρκεί για να ρίξει έξω τα λεπτομερή σχέδια των ακριβοπληρωμένων συμβούλων και τεχνοκρατών. Οι τιμές των καυσίμων μπορεί να αυξηθούν μηδενίζοντας τα κέρδη. Το "ισχυρό ευρώ" έκοψε την τουριστική κίνηση τινάζοντας τα ελλείμματα των εταιρειών. Και κάθε φορά που η κρίση χτυπά, οι θυσίες φορτώνονται στους εργαζόμενους με μαζική περικοπή θέσεων εργασίας, με πάγωμα μισθών, διάλυση εργασιακών σχέσεων.

Το ίδιο γίνεται και στην Ολυμπιακή. Στις αρχές της δεκαετίας του '90 υπήρχαν 11.500 "μόνιμοι" εργαζόμενοι στην εταιρεία. Σήμερα είναι 5.000 και 3.000 εποχικοί. Την ίδια περίοδο το πτητικό έργο έχει αυξηθεί πολλές φορές. Τα "σχέδια εξυγίανσης" έχουν περικόψει μισθούς, επιδόματα, ρεπό, αμοιβές υπερωριών. Περισσότερη δουλειά με μικρότερες αποδοχές, αυτή είναι η πραγματικότητα, δηλαδή η "παραγωγικότητα" των εργαζόμενων της Ολυμπιακής έχει τιναχθεί στα ύψη.

Η ιδιωτικοποίηση της Ολυμπιακής θα είναι ακόμα ένα δώρο στα αρπακτικά της αγοράς που φέρνουν το χάος και καταστρέφουν τη ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων σε όλο το κόσμο και εδώ.

Παράδοση αντίστασης και αγώνα

Από τις αρχές της δεκαετίας του 1990 οι κυβερνήσεις χρησιμοποιούν τον εκβιασμό του "κλεισίματος" της Ολυμπιακής για να περάσουν επιθέσεις στους εργαζόμενους και να προωθήσουν την ιδιωτικοποίηση. Η αντίσταση των συνδικάτων έχει μπλοκάρει το ξεπούλημα. Απέτρεψαν να γίνει η Ολυμπιακή μια εταιρεία σαν την "Ηλιος".

Ο Μητσοτάκης ξεκίνησε το 1993 το πρώτο "σχέδιο εξυγίανσης". Βούλιαξε μαζί με την κυβέρνησή του που κατέρρευσε κάτω από το βάρος των απεργιών.

Το 1994 η κυβέρνηση του Παπανδρέου πάει να βάλει σε πράξη το δεύτερο σχέδιο, που έγινε και νόμος, ο 2271/74. Στο στόχαστρο μπήκαν οι κανονισμοί εργασίας, οι εργασιακές σχέσεις. Οι εργαζόμενοι της Ολυμπιακής σε μαζικές γενικές συνελεύσεις απορρίπτουν αυτό το "σχέδιο", σε κάποιες περιπτώσεις σε πείσμα των εισηγήσεων των συνδικαλιστικών ηγεσιών. Οι ιπτάμενοι συνοδοί και φροντιστές της ΕΙΣΦ κάνουν κατάληψη στη πίστα του δυτικού αεροδρομίου στο Ελληνικό. Η αναμέτρηση καταλήγει σε συμβιβασμό: οι εργαζόμενοι υφίστανται περικοπές στις αμοιβές, αλλά κρατάνε τους κανονισμούς εργασίας και τις συλλογικές τους συμβάσεις.

Το 1998 η κυβέρνηση του Σημίτη προχωρά σε μια κατά μέτωπο επίθεση στους εργαζόμενους όλων των ΔΕΚΟ. Με μια τροπολογία σε φορολογικό νομοσχέδιο βάζει στο στόχαστρο κανονισμούς εργασίας και συλλογικές συμβάσεις, ώστε να γίνουν αυτές οι επιχειρήσεις "ελκυστικές" για τους ιδιώτες. Ο Παπαντωνίου, υπουργός Εθν. Οικονομίας τότε, δηλώνει στους Φαϊνάνσιαλ Τάιμς ότι η κυβέρνηση περιμένει μια μεγάλη απεργία στην Ολυμπιακή που θα τη τσακίσει όπως η Θάτσερ τσάκισε τους ανθρακωρύχους. Ο Μαντέλης, υπουργός Συγκοινωνιών, πάει να εφαρμόσει το σχέδιο στην Ολυμπιακή.

Η απάντηση ήταν ένας ξεσηκωμός από τα κάτω. Οι εργαζόμενοι της Ολυμπιακής καταλαμβάνουν τα κεντρικά γραφεία στη Συγγρού την ώρα που συνεδρίαζε η διοίκηση. Και η συνέχεια ήταν ένας σκληρός αγώνας με απεργίες και στάσεις εργασίας, που έκαναν τους υπουργούς να καταπιούν τις πολεμοχαρείς δηλώσεις τους.

Αυτό που ακολούθησε τα επόμενα χρόνια ήταν το φιάσκο του ιδιωτικού "μάνατζμεντ" που επιβλήθηκε στην Ολυμπιακή και των διάφορων "μνηστήρων" που τη διεκδικούσαν. Η Speedwing, θυγατρική της Μπρίτις Εργουεΐς, ανέλαβε να "σώσει" την Ολυμπιακή. Εφυγε νύχτα, αφήνοντας πίσω συντρίμια. Ο Λιακουνάκος της ΑΧΟΝ, που προβλήθηκε σαν ένας άλλος σωτήρας, χρεοκόπησε το φθινόπωρο του 2001 όταν έσκασε η φούσκα του Χρηματιστήριου.

Εταιρεία

Στα τέλη του 2003 η κυβέρνηση του Σημίτη αποφάσισε να "ξεμπερδέψει" με την Ολυμπιακή. Ο Βερελής έσπασε την εταιρεία στα δυο, τις "Ολυμπιακές Αερογραμμές" που πήγαν τα αεροπλάνα και το ιπτάμενο προσωπικό και τη παλιά Ολυμπιακή, που κράτησε τις υπηρεσίες εδάφους (και τα χρέη). Το σχέδιο ήταν να πουληθεί η Ολυμπιακή κομμάτι κομμάτι. Για να προχωρήσει το σχέδιο, η κυβέρνηση εξαπέλυσε μια άγρια επίθεση στους ιπτάμενους. Απαίτησαν από τους ιπτάμενους συνοδούς φροντιστές να δουλεύουν 56 ώρες τη βδομάδα, με μείωση 50% των μισθών, με ατομικές συμβάσεις.

Η απάντηση ήταν μια ηρωική απεργία που κράτησε 76 μέρες. Οι απεργοί της ΕΙΣΦ κατέλαβαν το κτίριο "97" στο αεροδρόμιο στα Σπάτα και αγνόησαν όλες τις απειλές της εργοδοσίας και της κυβέρνησης. Δεν έκαναν πίσω ακόμα και όταν τα δικαστήρια έβγαλαν "παράνομη" την απεργία, όταν η διοίκηση απέλυσε οχτώ συναδέλφους τους, όταν επιστρατεύτηκε κάθε είδους απεργοσπαστικός μηχανισμός. Ακόμα και μέσα στα Χριστούγεννα διαδήλωναν στο Σύνταγμα φωνάζοντας "η απάντησή μας στη τρομοκρατία, αντίσταση και πάλη αγώνας απεργία". Διαδήλωσαν έξω από τα γραφεία της ΓΣΕΕ ζητώντας συμπαράσταση - με έργα. Τελικά κατάφεραν και σύμβαση να υπογράψουν και οι απολυμένοι να γυρίσουν πίσω. Και τα σχέδια της ιδιωτικοποίησης έμειναν στο συρτάρι.

Σήμερα οι εργαζόμενοι στην Ολυμπιακή έχουν τη δύναμη να κάνουν σκόνη και τα σχέδια του Λιάπη και του Καραμανλή. Η μαύρη προπαγάνδα ότι τάχα οι ιδιώτες είναι η λύση δε πείθει κανέναν μετά το έγκλημα της "Ηλιος". Η συμπάθεια του κόσμου είναι με τους εργαζόμενους της Ολυμπιακής και όχι με αυτούς που θέλουν να τη διαλύσουν.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΠΑΓΙΔΕΥΜΕΝΟΣ ΣΤΗΝ ΠΡΑΣΙΝΗ ΓΡΑΜΜΗ

Έτσι έγινε το ντοκιμαντέρ «Φωνή Αίματος»

Του Αντώνη Αγκαστινώτη

Το βιβλίο του Αντώνη Αγκαστινιώτη «Παγιδευμένος στην πράσινη γραμμή» και το DVD «Φωνή αίματος» που το συνοδεύει αποτελεί πραγματικά ένα παράθυρο στην αλήθεια και έρχεται να καλύψει μια ανάγκη που υπάρχει εδώ και χρόνια στην ελληνοκυπριακή πολιτική σκηνή. Είναι η πρώτη φορά που γίνεται από ελληνοκύπριο δημιουργό ένα ντοκιμαντέρ για τα εγκλήματα των εθνικιστών της δικής του πλευράς εναντίον αθώων τουρκοκυπρίων.

Το ντοκιμαντέρ αποτελεί μια γροθιά στο στομάχι των ελληνοκύπριων σοβινιστών αλλά και της επίσημης ελληνοκυπριακής πολιτικής και προπαγάνδας που προσπαθεί τόσα χρόνια να κρύψει αυτά τα γεγονότα. Τα εγκλήματα και οι βαρβαρότητες της κάθε πλευράς εναντίον αθώων θυμάτων της άλλης πλευράς είναι ένα από εκείνα τα «κοινά μυστικά» που όλοι τα γνωρίζουν αλλά και όλοι κάνουν ότι δεν ξέρουν τίποτα.

Στη κάθε πλευρά έχουν το δικό τους «δεν ξεχνώ». Στη κάθε πλευρά όμως θυμούνται και αναφέρονται μόνο στα εγκλήματα της αντίπαλης πλευράς και «ξεχνούν» τα εγκλήματα της δικής τους πλευράς. Το ντοκιμαντέρ του Αντώνη Αγκαστινιώτη έρχεται να προκαλέσει ένα σημαντικό ρήγμα σε αυτή τη παράδοση και να μιλήσει με ένα συγκλονιστικό τρόπο για τα εγκλήματα της «δικής του» πλευράς.

Όμως αυτό δεν θα γίνει ατιμώρητα. Όπως και ο ίδιος λέει στο βιβλίο του: «Την στιγμή που αποφάσισα να κάνω το ντοκιμαντέρ «Φωνή Αίματος» ήξερα ότι θα ερχόμουν αντιμέτωπος με τους δαίμονες του σοβινισμού που για χρόνια ρουφάνε το αίμα της πατρίδας μας. Γνώριζα ότι η πλειοψηφία στο νότο θα με αποκαλούσε προδότη, οι σοβινιστές του βορρά θα προσπαθούσαν να εκμεταλλευτούν το ντοκιμαντέρ μου για να προωθήσουν τα δικά τους συμφέροντα. Εντούτοις αγνόησα όλα αυτά τα δεδομένα και υπάκουσα την φωνή της συνείδησης μου. Ανακάλυψα ένα μεγάλο έγκλημα εις βάρος τριών Τουρκοκυπριακών χωριών το οποίο η Ελληνοκυπριακή ηγεσία προσπάθησε να συγκαλύψει για 30 χρόνια και το κατέγραψα. Στην Μάραθα, το Σανδαλάρι και την Αλόα, στις 14 Αυγούστου το 1974 εκτελέστηκαν εν ψυχρώ 126 γυναικόπαιδα και ηλικιωμένοι Τουρκοκύπριοι. Την ίδια μοίρα είχαν και 82 Τουρκοκύπριοι αιχμάλωτοι από τα χωριά Τόχνη και Ζύγι. Οι δολοφόνοι γνωστοί αλλά ποτέ δεν διώχτηκε κανείς. Αν είχα παραμείνει σιωπηλός μπροστά σ' αυτό το έγκλημα απλά επειδή ανήκω στην Ελληνοκυπριακή κοινότητα, θα είχα μπει στην κατηγορία των σοβινιστών και θα ήμουν εξίσου ένοχος με αυτούς που το διέπραξαν.»

Δυστυχώς ο Αγκαστινιώτης δεν αντιμετώπισε μόνο την έχρθα των σοβινιστών και τις παρενοχλήσεις της αστυνομίας, αλλά και την αδιαφορία και την ένοχη σιωπή της πλειοψηφίας των αριστερών και πολλών από εκείνους που μιλούν στο όνομα της επαναπροσέγγισης.

Αυτό είναι κάτι που η Εργατική Δημοκρατία το γνώρισε από πρώτο χέρι. Όταν γράφαμε για αυτά τα εγκλήματα πριν 15 χρόνια αντιμετώπισαμε τις ίδιες επιθέσεις από τους σοβινιστές και την ίδια αδιαφορία και πολεμική από τους αριστερούς και επαναπροσεγγιστές. Όταν το 1990 δημοσιεύαμε στο περιοδικό που τότε εκδίδαμε ένα οδοιπορικό από τη Μάραθα, το Σανδαλάρι, την Αλόα και την Τόχνη με φωτογραφίες από τους μαζικούς τάφους και συνεντεύξεις με συγγενείς θυμάτων, όλοι αυτοί σφύριζαν αδιάφορα.

Σήμερα ο Αντώνης Αγκαστινιώτης έρχεται να προσθέσει εικόνα και φωνή σε εκείνα τα συγκλονιστικά γεγονότα. Το ίδιο το φιλμ είναι καλογυρισμένο και πραγματικά σοκάρει. Η σκηνή με τον Σαφάτ Νιχάτ που τότε ήταν μικρό παιδί και έζησε από κοντά όλη αυτή τη φρίκη είναι συγκλονιστική. «Από τότε δεν μόρεσα να ξανακλάψω» δηλώνει με πνιγμένη ανάσα και ξεροκαταπίνωντας συνέχεια.

Είναι ένα ντοκιμαντέρ που θα πρέπει να δουν όλοι οι ελληνοκύπριοι που ενδιαφέρονται για ειλικρινή επαναπροσέγγιση, για ειρήνη και συμφιλίωση των απλών ανθρώπων των δυο πλευρών.

Πολλοί κατηγόρησαν τον Αγκαστινιώτη γιατί το φίλμ του χρησιμοποιήθηκε από τους τουρκοκύπριους σοβινιστές και το καθεστώς για να προωθήσουν τους δικούς τους σκοπούς. Κατ αρχήν αυτό το φίλμ δεν απευθύνεται στους τουρκοκύπριους όπως εξηγεί και ό ίδιος αλλά στους ελληνοκύπριους. Δεύτερο είναι σίγουρο ότι κάθε διεθνιστική κίνηση ή δήλωση στη μια πλευρά προσπαθούν να την χρησιμοποιήσουν οι εθνικιστές της άλλης πλευράς. Πόσες φορές οι ελληνοκύπριοι εθνικιστές και η επίσημη ελληνοκυπριακή προπαγάνδα δεν έχει αξιοποιήσει και χρησιμοποιήσει για τους δικούς της σκοπούς δηλώσεις και ενέργειες τουρκοκυπρίων προοδευτικών όπως ο Ντουρτουράν, ο Οζγκιέρ Οζγκιούρ, ο Ιζέτ Ιντζάν ή ο Σενέρ Λεβέντ και η Αφρίκα. Αυτό το πρόβλημα θα συνεχίσει να υπάρχει μέχρις ότου μπορέσουν να δυναμώσουν αρκετά οι διεθνιστές και στις δυό πλευρές ώστε να μπορούν να συντονίζονται και να αξιοποιούν αυτές τις παρεμβάσεις εναντίον των εθνικιστών και των δυο πλευρών. Ένα τέτοιο πετυχημενο παράδειγμα είναι τα κοινά δικοινοτικά μνημόσυνα που οργάνωσε η «Συμμαχία σταματήστε τον πόλεμο — Κύπρος» τον περασμένο Ιούλιο.(σχετικό άρθρο στη σελ. 2) Με παρόμοιο τρόπο η Συμμαχία μπορεί και πρέπει να αξιοποιήσει και το ντοκιμαντέρ «Φωνή Αίματος».

Αυτός εξάλλου είναι και ο σκοπός του ίδιου του Αγκαστινιώτη που εξηγεί ότι με το ντοκιμαντέρ αυτό: «θέλω να δώσω ένα μήνυμα αληθινής συμφιλίωσης μεταξύ των δύο κοινοτήτων, που πιστεύω μπορεί να επιτευχθεί με την αναγνώριση και την απολογία για τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν στο παρελθόν εις βάρος και των δύο κοινοτήτων. Είναι ένα δυνατό ράπισμα κατά της έχθρας, αντίδοτο στο δηλητήριο του σοβινισμού που εσκεμμένα εμβολιάζεται καθημερινά μέσα στις φλέβες της νέας γενιάς. Ταυτόχρονα είναι μια πρόκληση προς τους Τουρκοκύπριους να μιμηθούν το παράδειγμά μου και να κάνουν το δικό τους βήμα απολογίας».

Ντίνος Αγιομαμίτης

Το βιβλίο που περιέχει και το DVD διάρκειας 45 λεπτών, μπορείτε να το προμηθευτείτε από την Εργατική Δημοκρατία με 10 λίρες. Τηλ: 99625620 - 99698503

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Συνεδριάζει στα γραφεια της Ε.Δ. στη Λευκωσία ωρα 8:00μμ

21/9: Οι εκλογές στη Γερμανία και η νέα αριστερά

28/9: Η προπαρασκευαστική σύνοδος του 4ου Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ στην Ισταμπούλ

5/10: Καπιταλισμός το σύστημα που σκοτώνει: Ποιά η εναλλακτική πρόταση;

Επισκεφθείτε την ιστοσελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στο Ιντερνετ:

www.workersdemocracy.net

Εκεί θα βρείτε πληροφορίες για τις δραστηριότητες της οργάνωσης καθώς επίσης και συνδέσεις με τις αδελφές οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης, τις νεότερες πληροφορίες για το αντιπολεμικό κίνημα.

Μπορείτε ακόμη να ακούσετε ηχογραφημένες εισηγήσεις για ζητήματα του μαρξισμού αλλά και για πολλά απο τα θέματα της επικαιρότητας

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 22 - 349959
e-mail: wd@workersdemocracy.net
Υπευθυνος για το νομο: Ντίνος Αγιομαμίτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ________________

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ________________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πετρέλαιο

Κερδοσκοπία πάνω στα ερείπια του πολέμου και του τυφώνα

Την βδομάδα που ο Τυφώνας Κατρίνα σάρρωνε την Λουιζιάνα και τον Μισσισιπί, το πετρέλαιο χτύπησε "κόκκινο": 70 δολάρια το βαρέλι, τρεις φορές πάνω από την τιμή στις αρχές του 2003, η υψηλότερη τιμή στην ιστορία.

Φρενίτιδα στο Χρηματιστήριο (Ανταλλακτήριο) Εμπορευμάτων της Ν. Υόρκης: Οι κερδοσκόποι στοιχηματίζουν στα 'συμβόλαια μελλόντων' (futures) πετρελαίου. Ποντάρουν δηλαδή πάνω στην πορεία των μελλοντικών τιμών του πετρελαίου

Τι φταίει; Οι "ειδικοί", "παράγοντες της αγοράς", στελέχη τραπεζών και χρηματιστές που παρελαύνουν στις οικονομικές στήλες των εφημερίδων έχουν μια απλή εξήγηση: η ζήτηση έχει αυξηθεί κύρια λόγο της ανάπτυξης της Κίνας και της συνεχιζόμενης οικονομικής ανάκαμψης στις ΗΠΑ. Η παραγωγή, αντίθετα, έχει μείνει στάσιμη. Η άνοδος της τιμής ήταν προβλέψιμη.

Η ζήτηση, είναι αλήθεια, έχει πράγματι αυξηθεί τα τελευταία χρόνια - όμως απέχει πολύ από το να έχει ξεπεράσει τις σημερινές δυνατότητες της παραγωγής. Ελλειψη πετρελαίου, για να το πούμε διαφορετικά, δεν υπάρχει σήμερα. Και, από ότι φαίνεται, ούτε πρόκειται να παρουσιαστεί μέσα στα επόμενα χρόνια - ακόμα και αν η Κίνα συνεχίσει να αναπτύσεται με τους ίδιους ρυθμούς και η ανάκαμψη συνεχιστεί στις ΗΠΑ. "Μια προκλητική έκθεση της Cambridge Energy Research Associates, μια εταιρείας συμβούλων επιχειρήσεων", γράφει το περιοδικό Economist, "λέει ότι ενδέχεται να παρουσιαστεί ακόμα και περίσσια... Η παγκόσμια δυνατότητα παραγωγής θα αυξηθεί, από τα 85 εκατομμύρια βαρέλια την ημέρα σήμερα, κατά 16 εκατομμύρια μέχρι το 2010".

Υπάρχουν δυο αλληλένδετες δυνάμεις που τραβάνε τις τιμές του πετρέλαιου προς τα πάνω. Η πρώτη είναι η απληστία του καρτέλ του πετρελαίου -των διαβόητων παλιών 7 αδελφών, που παρά τις αλλαγές και τις ανακατατάξεις εξακολουθούν να ελέγχουν το μεγαλύτερο κομμάτι της αγοράς του πετρελαίου. Οι μεγάλες πολυεθνικές επιχειρήσεις του πετρέλαιου έχουν κυριολεκτικά θησαυρίσει από την αύξηση των τιμών -και δεν βιάζονται καθόλου να τις προσγειώσουν. Το αντίθετο ακριβώς κάνουν: κάθε δυσκολία, κάθε καταστροφή, κάθε τραγωδία -από τον πόλεμο στο Ιρακ μέχρι το πέρασμα του Τυφώνα από τη Νέα Ορλεάνη- είναι για αυτούς απλά μια ακόμα ευκαιρία να σπρώξουν τις τιμές, και μαζί και τα κέρδη τους και την αξία των μετοχών τους, ένα ακόμα σκαλοπατάκι προς τα πάνω.

Η δεύτερη αιτία που σπρώχνει τις τιμές του πετρέλαιου προς τα πάνω είναι το άλλο καρτέλ των τυμβωρύχων -οι κερδοσκόποι. Κάθε μέρα διακινούνται στις διεθνείς αγορές "ενέργειας" εκατομμύρια τόνοι πετρελαίου: μπροστά τους, τα 85 εκατομμύρια βαρέλια που παράγει κάθε μέρα ο πλανήτης μοιάζουν κυριολεκτικά ψίχουλα. Που βρίσκονται αυτά τα εκατομμύρια πρόσθετα βαρέλια; Η απάντηση είναι πολύ απλή: στα χαρτιά! Το μεγαλύτερο κομμάτι της αγοράς είναι απλά εικονικό. Εδώ δεν αγοράζονται και πουλιούνται βαρέλια με πετρέλαιο αλλά "συμβόλαια μελλόντων": ο πωλητής δεσμεύεται να παραδόσει στον αγοραστή μετά από 9 μήνες, για παράδειγμα, 100.000 τόνους πετρέλαιο στην τιμή των 60 δολαρίων ανά βαρέλι. Ο αγοραστής, όμως, δεν αγοράζει πραγματικά το πετρέλαιο: αγοράζει απλά "το δικαίωμα αγοράς", για την συγκεκριμένη ποσότητα, στην συμφωνημένη τιμή και στον συμφωνημένο χρόνο.

Συνήθως ο αγοραστής ούτε χρειάζεται το πετρέλαιο, ούτε έχει καν δεξαμένες για να το βάλει. Ούτε ο πωλητής έχει πετρέλαιο για να πουλήσει. Ο μοντέρνος καπιταλισμός του 21ου αιώνα έχει πιά ξεπεράσει αυτούς τους γελοίους περιορισμούς του παρελθόντος..

Στοίχημα

Στην πραγματικότα δεν πρόκειται παρά για ένα τεράστιο στοίχημα: αν η τιμή του πετρέλαιου έχει πέσει κάτω από τα 60 δολάρια το βαρέλι όταν περάσουν οι 9 μήνες και "ωριμάσει" το συμβόλαιο, ο αγοραστής θα το πετάξει απλά στα σκουπίδια -όπως πετάμε στα σκουπίδια τα δελτία του ΠΡΟ-ΠΟ που δεν έχουν κερδίσει τίποτα. Αν είναι ακριβότερο, τότε θα το πουλήσει ξανά πίσω στον πωλητή σε μια τιμή ίση με τη διαφορά ανάμεσα στην τρέχουσα τιμή του πετρέλαιου και την συμφωνημένη. Αν η τιμή αυτή είναι μεγαλύτερη από τα λεφτά που έδωσε για το συμβόλαιο βγαίνει κερδισμένος.

Οι ποσότητες του πετρέλαιου που "αγοράζονται" και "πουλιούνται" στην εικονική αυτή αγορά ξεπερνάει κάθε φαντασία. "Ο ημερήσιος όγκος των συναλλαγών στο Ανταλακτήριο Εμπορευμάτων της Νέας Υόρκης, τη μεγαλύτερη αγορά προϊόντων ενέργειας στον κόσμο", έγραφε στα τέλη του Αυγούστου το Economist, "έπιασε ρεκόρ στις αρχές του μήνα: με 1.2 εκατομμύρια συμβόλαια. Η κυριότερη αιτία ήταν η φρενίτιδα γύρω από τα συμβόλαια μελλόντων πετρελαίου". Αν υπήρχαν όλοι αυτοί οι τόνοι που "διακινούνται" κάθε μέρα στη Νέα Υόρκη η ανθρωπότητα δεν επρόκειτο ούτε σε δέκα χιλιάδες χρόνια να κινδυνέψει να ξεμείνει από πετρέλαιο. Το αποτέλεσμα, όμως, αυτής της ξέφρενης κερδοσκοπίας είναι το φούσκωμα των τιμών -που δεν επηρεάζει μόνο τις εικονικές πωλήσεις αλλά και τις πραγματικές.

Ποιοί είναι αυτοί οι αδίστακτοι κερδοσκόποι; Οχι, δεν πρόκειται για την μαφία και τον υπόκοσμο, όπως υπονοούν οι διάφορες "αστυνομικές" θεωρίες. Ούτε προέρχονται τα δισεκατομμύρια που παίζονται κάθε μέρα στα διάφορα "ανταλλακτήρια εμπορευμάτων" από ξέπλυμα χρημάτων. Οι κερδοσκόποι δεν είναι άλλοι από τις ίδιες τις μεγάλες επιχειρήσεις - με πρώτες και καλύτερες τις τράπεζες, τα αμοιβαία κεφάλαια και φυσικά τις ίδιες τις εταιρίες πετρελαίου.

Πού βρίσκουν όλα αυτά τα λέφτά που στροβιλίζουν στα διάφορα "ανταλλακτήρια εμπορευμάτων"; Ενα κομμάτι προέρχεται από τα ίδια τα ταμεία τους -είναι τα παλιά συσωρευμένα κέρδη που δεν βρίσκουν καμμιά άλλη επικερδή επενδυτική ευκαιρία. Το μεγαλύτερο κομμάτι, όμως, το δανείζονται, κατευθείαν από τις κεντρικές τράπεζες. Οι εξωφρενικές τιμές του πετρελαίου δεν είναι παρά η άλλη όψη της πολιτικής του εύκολου και φτηνού χρήματος -των χαμηλών επιτοκίων δηλαδή- που εφαρμόζουν τα τελευταία χρόνια όλες οι μεγάλες κεντρικές τράπεζες του κόσμου.

Η πολιτική αυτή εγκαινιάστηκε πρακτικά το 1997/98, όταν η κρίση σάρρωνε τη μια μετά την άλλη τις "αναδυόμενες αγορές" της νοτιοανατολικής Ασίας και τραβούσε το χαλί κάτω από τα πόδια του τραπεζικού συστήματος της Ρωσίας. Την εποχή εκείνη το πετρέλαιο είχε χτυπήσει και πάλι ρεκόρ -προς τα κάτω αυτή τη φορά. Οι οικονομολόγοι που προειδοποιούν τώρα ότι το πετρέλαιο θα σταθεροποιηθεί για χρόνια στα επίπεδα των 60 δολαρίων το βαρέλι, έσπερναν τον πανικό ότι η τιμή του θα έπεφτε κάτω από τα 10 δολάρια τότε. Για να εμποδίσει την εξάπλωση της κρίσης στον υπόλοιπο πλανήτη ο Αλαν Γκρίνσπαν, ο πρόεδρος της FED, της κεντρικής τράπεζας των ΗΠΑ, έβαλε μπροστά τα πιεστήρια, εκμηδένισε, πρακτικά, τα επιτόκια και έριξε δισεκατομμύρια δολάρια στην αγορά.

Το κράχ αποσοβήθηκε -αλλά το τίμημα ήταν πολύ βαρύ: η κερδοσκοπία κυριολεκτικά οργίασε. Πρώτα χτύπησε τις εταιρίες υψηλής τεχνολογίας, ύστερα την Wall Steet, μετά την αγορά της γης, έτσι φτιάχτηκαν οι φούσκες στα χρηματιστήρια και στα ακίνητα. Οπου πέρασε η κερδοσκοπία άφησε πίσω της συντρίμμια. Τώρα "ανακάλυψε" το πετρέλαιο.

Ο Γκρίνσπαν κέρδισε τον τίτλο του "μάγου των αγορών" το 1998, όταν κατάφερε να σταματήσει την εξάπλωση της κρίσης από την νοτιοανατολική Ασία. Το υποπροϊόν αυτής της μαγικής συνταγής απειλεί τώρα, με την απογείωση της τιμής του πετρέλαιου, να βυθίσει ολόκληρη την παγκόσμια οικονομία στο χάος.

Σωτήρης Κοντογιάννης

Κερδοσκοπούν οι εταιρείες στη Κύπρο

Η κυβέρνηση Παπαδόπουλου που υπόσχονταν ότι θα ελέγξει τους κερδοσκόπους των καυσίμων και θα προσφέρει χαμηλές τιμές για τους καταναλωτές και κυρίως τα χαμηλά εισοδηματικά στρώματα σήμερα κάνει τα στραβά μάτια σε αυτή την κούρσα ανατιμήσεων που οδηγεί σε αλυσιδωτές αυξήσεις σε όλα σχεδόν τα προϊόντα. Μέσα στα δύο τελευταία χρόνια οι τιμές των καυσίμων σχεδόν διπλασιάστηκαν και η κυβέρνηση ακόμα σκέφτεται αν θα μειώσει τους φόρους κατανάλωσης στα πετρελαιοειδή και τι είδους έλεγχο θα κάνει στις εταιρείες.

Μας δουλεύουν ψιλό γαζί. Κυβέρνηση και εταιρείες πετρελαιοειδών κερδοσκοπούν σε βάρος των εργαζομένων. Αύξησαν αμέσως κατά 3 σεντ το λίτρο τις τιμές των καυσίμων με την άνοδο της τιμής του πετρελαίου στις διεθνείς αγορές και τώρα που άρχισε να πέφτει την μείωσαν μόνο ένα σεντ ενώ ο Λιλήκας ακόμη ψάχνει τρόπους να ελέγξει τα τιμολόγια των εταιρειών για να δεί αν δικαιολογούνται οι τιμές που έχουν καθορίσει. Η επιτροπή ανταγωνισμού που ξεσκίζεται γιατί μείωσε τις τιμές της η ΑΤΗΚ και θα δυσκολευτεί η ιδιωτική Arreba να την ανταγωνιστεί δεν έχει να πεί λέξει για τις προσυνεννοήσεις των εταιρειών των πετρελαιοειδών που έχουν όλοι σχεδόν πανομοιότυπες τιμές.

Η αριστερά, τα συνδικάτα και οι οργανώσεις των εργαζομένων θα πρέπει να συντονιστούν και να καλέσουν κινητοποιήσεις για να σταματήσει αυτή η αισχροκέρδεια και όχι να παρακολουθούν αμήχανα ή απλά να γκρινιάζουν.

εργατική δημοκρατία

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ: Τι παίζεται στη Γάζα;

Η απομάκρυνση των 8.000 ισραηλινών εποίκων από τη Λωρίδα της Γάζας στα τέλη Αυγούστου παρουσιάστηκε από τα ΜΜΕ σαν μια σημαντική συμβολή του εγκληματία Σαρόν στην ειρηνευτική διαδικασία. Όμως το πραγματικό νόημα της κίνησης αυτής από την πλευρά του Ισραήλ δεν πρέπει να ξεγελά. Το Ισραήλ θα εξακολουθήσει να ελέγχει τα 1.3 εκατομμύρια Παλαιστινίων στη Γάζα. Παρόλο που οι έποικοι έχουν αποσυρθεί, ο στρατός θα έχει περικυκλωμένη την περιοχή, διατηρώντας τον έλεγχο σε όλα τα σημεία των συνόρων, απομονώνοντας τη Λωρίδα της Γάζας και μετατρέποντάς την σε μια απέραντη φυλακή.

Η αποχώρηση των εποίκων αποφασίστηκε επειδή το κόστος της αστυνόμευσης της Γάζας είχε αποβεί δυσβάστακτο για την προστασία μόνο 8.000 από τους 400.000 έποικους.

Η κίνηση του Σαρόν αποτελεί προπέτασμα καπνού πίσω από το οποίο κρύβεται η εδραίωση του ελέγχου του Ισραήλ στη Δυτική Όχθη. Πρόσφατα το υπουργικό συμβούλιο του Ισραήλ ενέκρινε σχέδιο για την συμπλήρωση της ανέγερσης του τείχους στην ανατολική Ιερουσαλήμ καθώς η παγκόσμια προσοχή στρέφεται στη Γάζα.

Η έξωση των Ισραηλινών εποίκων από την Λωρίδα της Γάζας και η κατεδάφιση των σπιτιών τους από τις μπουλντόζες κυριάρχησε στα 'διεθνή' των δελτίων ειδήσεων στα τέλη Αυγούστου. Αντίθετα η βάρβαρη εκδίωξη χιλιάδων Παλαιστινίων και η ισοπέδωση των φτωχογειτονιών τους πριν από μερικούς μήνες από τον στρατό του Σαρόν είχε περάσει τότε στα «ψιλά».

«Τότε δεν υπήρχε ούτε 'εκπαίδευση ευαισθησίας' για τα Ισραηλινά στρατεύματα, ούτε λεωφορεία για να παραλάβουν αυτούς που είχαν εκδιωχθεί από τα σπίτια τους, ούτε γενναιόδωρες προθεσμίες για να ετοιμαστούν, ούτε πακέτα αποζημίωσης για τα σπίτια τους, ούτε υποσχέσεις για νέες κατοικίες, επιδοτούμενες από την κυβέρνηση όταν οι μπουλντόζες μπήκαν στην Ραφάχ» έγραψε ο Τζόναθαν Στιλ στη βρετανική εφημερίδα «Γκάρντιαν».

«Οι οικογένειες στο Ραφάχ είχαν συνήθως πέντε μόνο λεπτά χρόνο για να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους πριν ισοπεδωθούν μαζί με τα υπάρχοντά τους από τις μπουλντόζες. Πολλοί άνθρωποι δεν πρόλαβαν ούτε να μαζέψουν τα ρούχα τους όταν τα μεγάφωνα τους διέταξαν να βγούνε έξω, συχνά λίγο πριν τη δύση του ήλιου». Το μόνο που 'υποσχέθηκε' η κυβέρνηση του Σαρόν σε αυτούς τους ανθρώπους ήταν μια σφαίρα αν τολμούσαν να καθυστερήσουν ή να γυρίσουν πίσω.

Αντίθετα στους Ισραηλινούς εποίκους που εκδιώχθηκαν από τη Γάζα ο Σαρόν έχει υποσχεθεί αποζημίωση 300.000 δολαρίων — για να μπορέσουν να εγκατασταθούν σε ένα καινούργιο σπίτι — και ένα έξτρα μπόνους αν αποφασίσουν να μετακομίσουν στην Γαλιλαία ή την Νεγκέβ, δυο περιοχές όπου οι Άραβες αποτελούν πλειοψηφία και χρειάζονται «πληθυσμιακή διόρθωση».

Πάνω από 13 χιλιάδες Παλαιστίνοι έμειναν άστεγοι από τις μπουλντόζες του Ισραηλινού στρατού τους 10 πρώτους μήνες του 2004. Όσοι αρνήθηκαν ή δεν μπόρεσαν να αφήσουν τα σπίτια τους δεν αντιμετωπίστηκαν με δάκρυα και καλά λόγια από τους ισραηλινούς φαντάρους — απλά θάφτηκαν κάτω από τα ερείπια των σπιτιών τους από τις μπουλντόζες. Την ίδια μοίρα είχε και η Ρέιτσελ Κόρι, μια αμερικανίδα ακτιβίστρια που είχε πάει στην Γάζα για να συμπαρασταθεί στους Παλαιστίνιους.

Το «όραμα» του Σαρόν είναι να μεταφέρει αυτή την θηριωδία τώρα στην Δυτική Όχθη. «Κανένας δεν θα πρέπει να εκπλαγεί» γράφει ο Τζόναθαν Στιλ, «αν, μπροστά σε αυτή την αδικία, ο θυμός και η εξέγερση των Παλαιστινίων φουντώσουν». Η αποχώρηση του Ισραήλ από τη Λωρίδα της Γάζας δεν αποτελεί συμβολήστη διαδικασία ειρήνης αλλά σαν ένα ακόμα καρφί στο φέρετρο για τη δημιουργία ενός παλαιστινιακού κράτους.

ΙΡΑΚ

Διαδηλώσεις ενάντια στο κατοχικό "Σύνταγμα"

Οταν ο κατοχικός πρόεδρος του Ιράκ ανακοίνωσε στη Βουλή ότι ο πρώην πρόεδρος Γαζί αλ-Γιαουάρ είναι άρρωστος και δεν θα παραστεί στην ανακοίνωση του τελικού προσχέδιου Συντάγματος, πολλά μέλη της κατοχικής κυβέρνησης ξέσπασαν σε γέλια. Ολοι ήξεραν ότι δεν ήταν άρρωστος αλλά ότι τα σουνιτικά κόμματα διαφωνούν με το νέο Σύνταγμα.

Κι έτσι, η "πανηγυρική" διαδικασία είχε ήδη μεταβληθεί σε ένα κακόγουστο πανηγύρι. Η Χάνσα Νταούντ, μια ιρακινή που παρακολουθούσε από την τηλεόραση τη διαδικασία είπε ειρωνικά σε δημοσιογράφους: "Ευτυχώς που τόσο λίγοι Ιρακινοί έχουν ηλεκτρικό ρεύμα και δεν παρακολουθούν αυτές τις ανοησίες".

Δεν πρόκειται βέβαια για αστείο. Την περασμένη βδομάδα 100 χιλιάδες Ιρακινοί διαδήλωσαν σε πολλές πόλεις με διπλό σύνθημα: "Οχι στο Σύνταγμα. Δώστε μας νερό και ηλεκτρικό". Οι ιρακινοί υποφέρουν. Οι θερμοκρασίες φτάνουν τους 50 βαθμούς Κελσίου και τα τρόφιμα καταστρέφονται μιας και δεν λειτουργούν τα ψυγεία. Η μεγαλύτερη από όλες τις διαδηλώσεις έγινε στην πιο φτωχή περιοχή της Βαγδάτης, το Σαντρ Σίτι, με 30 χιλιάδες ανθρώπους.

Διαδήλωση στη Βαγδάτη ενάντια στο κατοχικό σύνταγμα στις 26/8

Οι διαδηλώσεις οργανώθηκαν από τις οργανώσεις που υποστηρίζουν τον Σιίτη ριζοσπάστη κληρικό Μοκτάντα αλ-Σαντρ, σε συντονισμό με σουνιτικές οργανώσεις που τάσσονται ενάντια στο νέο Σύνταγμα. Ηταν ένα πολύ δυνατό χτύπημα στην αμερικάνικη προπαγάνδα που προσπαθούσε να παρουσιάσει ότι οι Σιίτες είναι υπέρ του Συντάγματος και οι Σουνίτες κατά.

Ο Μοκτάντα αλ-Σαντρ κάλεσε σε κοινή δράση όλων των Ιρακινών ενάντια στο νέο Σύνταγμα: «Η αλήθεια είναι πως: Οι οπαδοί της κατοχής και της κατοχικής κυβέρνησης θέλουν το Σύνταγμα, οι ιρακινοί πατριώτες, είτε Σιίτες είτε Σουνίτες δεν το θέλουν. Δεν θα υποχωρήσουμε στα σχέδια των Αμερικάνων που σκοπό έχουν να μας διαιρέσουν».

Τις προηγούμενες μέρες είχαν ξεσπάσει ένοπλες συγκρούσεις ανάμεσα σε οπαδούς του Σαντρ και σε ένοπλες οργανώσεις που υποστηρίζουν το Σύνταγμα. Ολα ξεκίνησαν όταν οπαδοί του Σαντρ προσπάθησαν να ξανανοίξουν το γραφείο του ηγέτη τους στην ιερή πόλη Νατζάφ που έχει μείνει κλειστό από τον Αύγουστο του 2004 όταν ξέσπασε η τελευταία εξέγερση της ένοπλης οργάνωσης του Σαντρ "Στρατός του Μάχντι".

Παραιτήσεις

Την επόμενη μέρα 21 βουλευτές μαζί με τον Υπουργό Μεταφορών και τον Υπουργό Υγείας δήλωσαν την πρόθεσή τους να παραιτηθούν και να μπλοκάρουν όλες τις διαδικασίες διαμαρτυρόμενοι για τις επιθέσεις που έγιναν κατά των οπαδών του Σαντρ. Μόνο μετά από παρέμβαση του ίδιου του Μοκτάντα αλ-Σαντρ η κατάσταση ομαλοποιήθηκε και οι βουλευτές και Υπουργοί απέσυραν τις παραιτήσεις τους. Ομως οι τεράστιες διαδηλώσεις που οργανώθηκαν έδειξαν ότι ο κόσμος που παλεύει ενάντια στην κατοχή μέσα από τις γραμμές των οργανώσεων του Μοκτάντα αλ-Σαντρ κάθε άλλο παρά έχει περιθωριοποιηθεί.

Οι Αμερικάνοι τώρα κινούνται προς την οργάνωση δημοψηφίσματος για το Σύνταγμα στις 15 Οκτώβρη, με την κατοχική τους κυβέρνηση και τη βουλή διασπασμένη και με όλο και περισσότερες οργανώσεις να δηλώνουν την αντίθεσή τους.

Οι Αμερικάνοι δεν βρίσκονται μόνο σε στρατιωτική υποχώρηση αλλά και σε πολιτική υποχώρηση. Βρίσκονται σε πολύ χειρότερο σημείο απ' ό,τι βρίσκονταν πριν τις εκλογές της 30 Γενάρη. Είναι αναγκασμένοι να βρίσκονται σε ταυτόχρονους συμβιβασμούς με τους Σουνίτες που κατηγορούσαν για τρομοκράτες και με τις σιιτικές οργανώσεις που έχουν τις καλύτερες σχέσεις με το Ιράν.

Αναγκάστηκαν να απελευθερώσουν 1000 κρατούμενοους από τις φυλακές του Αμπού Γκράιμπ για να δείξουν καλή θέληση προς τις σουνιτικές οργανώσεις. Οι περισσότεροι άνθρωποι που απελευθερώθηκαν σάπιζαν εδώ και μήνες μέσα στα φημισμένα κολαστήρια χωρίς κατηγορίες.

Οι μανάδες των νέκρων στρατιωτών στη πρώτη γραμμή του κινήματος

Ο Μπους χάνει στο Ιράκ, χάνει και στην Ουάσινγκτον. Το κλίμα αυτό σαρώνει ολόκληρες τις ΗΠΑ. Ολες οι μεγάλες εφημερίδες και τα τηλεοπτικά κανάλια στην Αμερική ασχολούνται με την αναγέννηση του αντιπολεμικού κινήματος και με την απίστευτα δύσκολη θέση στην οποία βρίσκεται ο Μπους. Η αντίθεση των Αμερικανών στον πόλεμο στο Ιράκ συσσωρεύεται σταλιά-σταλιά τα τελευταία χρόνια. Αυτή η επίπονη διαδικασία που πέρασε μέσα από τις μάχες του αντιπολεμικού κινήματος αλλά και της αντίστασης στο Ιράκ έφερε μέσα στον Αύγουστο αμέτρητους καρπούς.

Οι δημοσκοπήσεις δείχνουν για πρώτη φορά μια τόσο μεγάλη μεταστροφή που αφήνει τους υποστηρικτές του πολέμου στη μειοψηφία και δίνει το πάνω χέρι σε όσους λένε "Να γυρίσουν πίσω τα στρατεύματα". Και μία γυναίκα, η Σίντι Σίχαν, μητέρα ενός φαντάρου που σκοτώθηκε στο Ιράκ, ήταν αρκετή για να φέρει αυτή την αλλαγή της κατάστασης στα πρωτοσέλιδα όλου του πλανήτη.

Η Σίντι Σίχαν μαζί με μερικούς συμπαραστάτες, σύνολο καμιά δεκαριά αυτοκίνητα, με μια σκηνή και ένα σλίπινγκ μπαγκ στρατοπέδευσαν έξω από το ράντσο του Μπους στο Τέξας. Η Σίντι είχε ένα και μόνο αίτημα: να συναντηθεί με τον Μπους για μία ώρα για να του δηλώσει την αντίθεσή της στον πόλεμο. Ο Μπους αρνήθηκε μιας και "βρίσκεται σε διακοπές" και το αντιπολεμικό κίνημα αναλαμβάνει την "υπεράσπιση" της Σίντι. Μέσα στις τελευταίες δυο βδομάδες έχουν γίνει περισσότερες από 1700 αντιπολεμικές λαμπηδοφορίες στις ΗΠΑ. Αρχισαν να μαζεύονται πολλοί περισσότεροι στο Τέξας. Η τραγουδίστρια Τζόαν Μπαέζ έστειλε μήνυμα συμπαράστασης στην Σίντι Σίχαν. Ο ηθοποιός Βίγκο Μόρτενσεν (από τον Αρχοντα των Δαχτυλιδιών) έδωσε στην Σίντι το "δαχτυλίδι του αντιπολεμικού κινήματος". Τα μεγάλα ΜΜΕ δεν ήξεραν πώς να αντιμετωπίσουν αυτό το φαινόμενο. Δεν μπορούσαν να αγνοήσουν μια "μάνα που θρηνεί" αλλά ούτε και να προβάλουν τις εκκλήσεις της για "άμεσο τερματισμό του άδικου πολέμου". Οι συγκρίσεις με τη Ρόζα Παρκς, την πρώτη μαύρη γυναίκα που τόλμησε να καθίσει σε μια θέση "μόνο για λευκούς" στο ρατσιστικό Νότο, δεν άργησαν να έρθουν.

Ο Μπους πανικοβλήθηκε και προσπαθεί να οργανώσει το μπλοκ των υποστηρικτών του. Εκανε ανοιχτές ομιλίες προσπαθώντας να απαντήσει στα επιχειρήματα του αντιπολεμικού κινήματος. Ομως η απόγνωσή του ήταν τόσο έντονη που έδωσε κι άλλη ώθηση στο αντιπολεμικό κίνημα.

Τώρα το αντιπολεμικό κίνημα βάζει μπρος για τον επόμενο μεγάλο σταθμό. Στις 24 Σεπτέμβρη οργανώνει μια μεγάλη διαδήλωση στην Ουάσιγκτον και παράλληλες διαδηλώσεις στο Λος Αντζελες, το Σιάτλ και άλλες περιοχές, αλλά και σε συντονισμό με το Λονδίνο και το συλλαλητήριο που οργανώνει η Συμμαχία Σταματήστε τον Πολεμο. Βασική ομιλήτρια στην Ουάσιγκτον θα είναι η Σίντι Σίχαν που μόλις πριν λίγες μέρες εξέφρασε με δυο λόγια ολόκληρο το αντιπολεμικό κίνημα: "Κύριε Μπους, μας είχατε πει πριν ξεκινήσετε αυτόν τον πόλεμο ότι όποιος δεν είναι μαζί σας, είναι εναντίον σας. Ε, λοιπόν ναι, είμαστε εναντίον σας".